

ROJA WELAT

Sal:8 Hejmar: 21-22, 23-24
Çileyê Pêşin 1984

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

ÛLKELERİMİZDE FAŞİZME KARŞI SAVAŞ,

SÖMÜRGEÇİLİĞE KARŞI SAVAŞTAN SOYUTLANAMAZ

Aylardır dünya kamuoyunun gözleri önünde halkımıza karşı girilen kırım savaşı, bütün vahşetiyle devam ediyor. Faşist Türk devleti, "huzur" ve "güneş" adı altında düzenlediği saldırı operasyonlarıyla da henüz "işlerini" bitiremedi. Kürdistan'da yer alan olayların 4. ayında sivil yerleşim yerlerine yönelik bombalı saldırılar devam ediyor; olayların başlangıcından bu yana sürdürülen insan avı, yeni yeni "sürelî" ve süresiz sokağa çıkma yasakları eşliğinde yaygınlaşıyor. Irak ve İran'da olduğu gibi, sömürgeci devlet aygıtına bağlı milis ("caş") güçleri oluşturuluyor. Kurulan toplama kamplarında işkenceler yoğunlaştırılıyor. Burjuva basını, burjuva yazar çizer takımı ve cümle burjuva partileri ise, cuntanın fiilen yönlendirdiği bu "haçlı seferi"ne alkış tutuyorlar. Ve hep bir ağızdan "vatanın bütünlüğü"ne yönelen "tehdit"ler karşısında endişelerini dile getiriyor, ezeli ve "ebedî" asgari müştereklerinde birleşiyorlar. Fakat bütün bunlara karşın, yurtsever güçlerin ve çilekeş halkımızın direnci kırılmıyor.

Bu durum, cuntayı ve Türk burjuvazisini kara kara düşündürüyor. Burjuva cephesinde gözlemlenebilen "çözüm" arayışları, bazı gerçekleri daha bir açığa çıkarıyor. Herşeyden önce burjuvazi, Kürt sorununun tartışılmasına koyduğu şiddetli yasağı, bizzat kendisi kırmak zorunda kalıyor. Elbette ki bu, "burjuvazi de Kürt sorununu tartışmaya alıncaktır" diyen "ultra sosyalistler" in iddia ve beklentilerine uygun bir gelişme değildir. Çünkü burjuvazi, Kürt so-

runu karşısında bağışıklık kazandığı ya da "liberal"leştiği için onu tartışmıyor. Tam tersine, "yılanın başını küçükken ezmek", "vatanın bütünlüğü"nü korumak için tartışıyor.

Bakın bu konuda, Milliyet yazarı Teoman Erel şöyle diyor: "Hükümet ve devlet her yere, her yurttaşa erişemez. Bürokrasinin ve devlet güçlerinin hataları da olabilir. O durumda bile Ankara'dan gelen muhalefet liderlerinin, bir muhalefet milletvekilinin kritik bölgedeki yurttaşın derdine sahip çıkması, çıkmamasından çok daha iyidir. Çünkü muhalefet o görevini yapmaz ise, birikecek dertlerin sahipliğine ayrılıkçı mihraklar soyunabilir. Zamanında soyunmuşlardır." (Mil.Gaz. 10 Ekim 1984)

Yine aynı gazetenin yazarlarından Mümtaz Soysal, "elin Fransız'ı, Paris'te bir 'Kürt Etudleri Enstitüsü' kurar da, biz niçin konuyu bütün yönleriyle ele alacak, siyasetçilere, iktisatçılara yardımcı olabilecek bir 'Güneydoğu Araştırma Merkezi' kurmayız?" diye soruyor. Ve hemen ardından cevabi yorumunu ekliyor: "Bunlar öyle merkezler olabilir ki, tarihçileri, sosyologları, antropologları, iktisatçıları, hukukçuları bir araya getirir, bir yandan o bölgenin geçmişini aydınlatırken, bir yandan da geleceğe ışık tutar." (Ağg. 22 Ekim 1984)

Ismail Cem, Uğur Mumcu gibi Güneş ve Cumhuriyet yazarları da, "Türkiye'nin toprak bütünlüğüne yönelik tehditler" in er" in "kaynağı"na işaret ederek aynı incileri döküyorlar.

Tercüman'ın baş yazarı Nazlı Ilıcak, "ülkenin bütünlüğüne yönelen tehditler" in "Sovyet

yayımlı"nın bir ürünü olduğunu belirterek bölgedeki istikrarsızlığa dikkatleri çekiyor. Ve daha açık bir ifadeyle sözlerini şöyle sürdürüyor: "İşte Türkiye de, bu iki yoldan birini deneyecektir. Ya Irak ve İran toprakları üzerinde kanun hakimiyeti kurar ya da Türkiye yılanın kovuğuna girip başını ezer." (Ter. 17 Ekim 1984)

Görüldüğü gibi çoğu "ilerici" geçinen burjuva yazarların döktükleri bu herzelerin, cuntanın pazarlık diplomasisi ve burjuva parti liderlerinin ateşli demeçlerinin ortak paydası, "yılanın başını ezmek" tir. Tartışmanın belirleyici ögesi budur. Diğer yönü ise, yöntem farklılıklarının giderilmesidir. Görünen o ki, sömürgeci devlet politikası, yukarıdaki dizelerde somutlaşan şu iki yöntem üzerinde belirginlik kazanacaktır: 1-Bölge koşulları elverdiği ölçüde Nazlı hanımın "çözüm" önerisine soyunmak. Ki bu, ABD'nin Basra Körfezine uzanan planlarının bir gereğidir. 2-Başlanan "Caş" örgütlenmesini geliştirmek, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimine paralel olarak "ayrılıkçı mihraklar"a "papatç bırakmayan" yeni "liderler", yeni partiler yaratarak ya da mevcutların bazılarından yararlanarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini saptırmaya çalışmak. Ve bunu, Türkiye "sınırları" içinde kalan sömürgeci vahşet ve saldırılarla sürekli beslemek.

Her iki halde de Türkiye demokrasi güçlerinin paylarına düşeni alacakları açıktır. Son olaylar, bunu, bir kez daha gösterdi. Örneğin Kürdistan halkımıza yönelen saldırılar, planlı saldırılardı. Ve faşist rejimi-

min bununla birlikte işçi sınıfına ve emekçi Türk halkına karşı da baskıyı arttıracığı belliydi. Nihayet Evren küstahça konuşmalarında gecikmedi, operasyonlar yaygınlaştırıldı, işkenceler yoğunlaştırıldı, idamlar hızlandırıldı. Ekonomik, siyasi ve toplumsal bunalımlar derinleştikçe yeni ve benzer saldırganlıklara tanık olacağız. Fakat buna rağmen, sosyal-demokratından "liberal"ine kadar tüm burjuva çevreleri, hatta küçük burjuvazinin önemli bir kesimi "yılanın başını ezmek" için cuntanın yanında yerlerini aldılar. Ve Türk ordusunun ABD'nin planlarına uygun düşen Kürdistan seferine çanak tutmaktan geri kalmadılar.

Bu bakımdan olaylar, farklı çevrelerde görülen tavıralar ve ülkelerimiz koşullarında faşizme karşı mücadele perspektiflerinin kavranması açısından öğreticidir. Öğreticidir, çünkü burjuva güçler kampında somutlaşan tavır, faşizme karşı savaşta sosyal-demokrat, "liberal" burjuva çevrelerine bel bağlayanları, onlara, Türkiye devrimci hareketinin temel mütefigi olan Kürdistan ulusal demokratik güçlerinden daha önemli misyonlar yükleyenleri bir kez daha yadsıyor. Eruh ve Şemdinli olaylarının hemen ardından, "provakasyon" çığlıklarıyla faşist diktatörlüğü cesaretlendiren bazı tavıralarda bunun ve "burjuva demokrasisine geçiş" beklentilerinin payı olduğu açıktır.

Oysa ülkelerimiz açısından faşizme karşı savaş, sömürgeçiliğe karşı savaştan soyutlanamaz.

Devamı sayfa 6'da

OKUR ve MUHABİRLERDEN

İRAN

KÜRDİSTANINDAN
BİN SELAM!

Yoldaşlar,
Çoğunuzun bildiği gibi ben, 12 Eylül'de faşist cuntanın iktidara el koymasından sonra diğer bazı yoldaşlarla birlikte, — parti kararı gereğince— İran Kürdistan'ına geçirildim. Ve 3 yıldan bu yana İKDP saflarında gerici Humeyni rejimine karşı silah elde savaşıyorum.

Bu süre zarfında, çok tecrübe edindim, çok şey öğrendim. Özellikle parti içinde oynanan oyunlar, benim açımdan gerçekten öğretici oldu. Parti içinde tepeden başlatılan oportünist tasfiye hareketinin tabandaki kurbanlarından biri de ben oldum. 2 yıl öncesinde, İran Kürdistanı biriminde (şimdi böyle bir parti birimi yok) oynanan iğrenç oyunlar sonucunda partiden ayrılmak zorunda bırakıldım. Fakat oportünistler, siyasi yaşamıma yönelik bu saldırılarında kalmadılar. İKDP'nin yanında kalmamı, onların saflarında bir nefer olarak savaşmamı engellemek için yoğun çaba harcadılar. İKDP ile olan ilişkilerinden dolayı bu, büyük bir mesele haline getirildi. Ancak İKDP saflarında bulunduğumuz süre içinde gösterdiğim sorumlu, kararlı tavır ve İKDP'nin yerel bir biriminin oportünistlerimizden bu çirkef davranışına gösterdiği sert tepki, İKDP saflarında savaşmaya devam etmemde etkili oldu. Ve oportünistlerimizden bu(...) ter-tipleri geri tepti.

(...)

Yoldaşlar, oportünistlerin şahsıma yönelik fiili saldırı ve tertipleri anlatmakla bitirilecek gibi değil. Ayrıca buna gerek yok. Tahmin ederim benim başıma getirilmek istenilenler, her yoldaşımızın başına getirilmek istenmiştir. Yokarıdaki olayı, sadece oportünizmin mücadele anlayışını ve acizliğini örneklemek için yazdım. Yoksa onların devrimcilik maskesi altında yaptıkları, yapmak istedikleri, beni yıldırmadı. Tersine beni bildi. Halkıma olan inancımı, oportünizme baş kaldıran yoldaşlarıma bağlılığımı pekiştirdi. İşte bu nedenledir ki, sizlerle ilişki kurmadan herhangi bir Türkiye'li örgüte bağlanmadım. Sizlerle ilişki kurmak için çok çaba harcadım. Fakat sabırla beklemesini de bildim.

Nihayet Ağustos-1984 tarihinde, bir görev icabı İKDP Merkez Komitesi karargahına geldiğimde, orada, Roja Welat'ın 15-16. sayısına rastladım. İşte bu an, dünya benim olmuştum sanki. Gazeteyi aldım, okudum ve adresi alarak sizlere yazmak, seslenmek, ilişki kurmak istedim.

Yoldaşlar,
Durumum iyidir. Halkım için savaşmaktan gurur duyuyorum. Bu anlamda herhangi bir sıkıntı yok. Şimdiye kadar beni rahatsız eden tek bir şey vardı: Sizinle ilişki kurma imkanına kavuşmamak!.. Sanırım bu, bundan sonra mümkün olacak. Ve böylece İran Kürdistan'ından Roja Welat'ın üstlendiği haklı ve zorlu mücadeleye gücüm oranında omuz verme imkanına kavuşacağım.

Yoldaşlar,
İşimiz zor, yolumuz sarp, görevlerimiz ağır, sorumluluğumuz büyüktür. Bu bakımdan Roja Welat, tarihsel görevlerle karşı karşıyadır. Ve kişi olarak, sizlerden çok uzaklarda bulunmama, gelişmeler hakkında yeterli bilgilere sahip olmama rağmen şunu bütün inancım ile belirtmek istiyorum: Roja Welat'ı yaşatmak, TKSP—Roja Welat'ı güçlendirmek için verilen her türlü görevlere hazırız.

Mücadelemize omuz veren tüm yoldaşlara Kürdistan dağlarından bin selam!..

Yaşasın TKSP—Roja Welat!..

Kamil Reşo
İran Kürdistanı

ROJA WELAT YOLUMUZU
AYDINLATIYOR

Yoldaşlar,
Roja Welat'la ilişki kurmak, mücadelenize gücüm oranında katkıda bulunmak için çok şey baş vurduğum desem, inanırım. Nihayet bu olanağa gönderdiğiniz yayınlarla kavuştum. Hareketimizin karşı karşıya bulunduğu sorunları ve geçmişin canalıcı hatalarını tartışan yayınlarınızı defalarca okudum. Yayınlar, kafamda varolan çelişkileri giderdi.

Küçük burjuva reformistlerimizin kendi hatalarını örtbas etmek için başvurduğu makya-velist yöntemlere, Roja Welat'a ve diğer bazı yurtsever örgütlere yönelttikleri küfür ve dedikodulara karşı TKSP—Roja Welat, geçmişte düşülen hataları açık yüreklilikle eleştiriyor, geleceğin mücadelesini sağlam temellere dayandırıyor. Bu bakımdan, yayınlarınız,

yalnızca kafamdaki çelişkileri gidermekle kalmadı, aynı zamanda Kürdistan halkımızın kurtuluşuna olan inancımı daha bir arttırdı.

Reformistlerimiz uluslararası koşulları oluşturarak, sömürgeci ordu ve polis içinde "çalışarak" Kürdistan'ı kurtarmak üzerinde şamata koparıp dursunlar.. Zaten şimdiden avrupallaşan baylarımızdan halkımız pek fazla bir şey beklemiyor. Ülkemiz somutunda siyasi ve askeri mücadeleyi diyalektik bir bütünlük içinde yürütmeyi hedefleyen Partimiz TKSP—Roja Welat, mücadelemizin önümüze koyduğu tarihsel görevleri omuzladıkça, bu uğurda ileri adımlar attıkça reformistlerimizin maskesi düşecek, devrimci kadrolar kendi saflarını seçecekler. Buna inancımız tamdır.

Yoldaşlar,
Önümüzdeki görevlerin çok zor ve ağır olduğuna kuşku yok. Ancak devrimci fedakarlığın ve kararlılığın aşamayacağı bir engel de yok. Kaldı ki, önümüzde duran engellerin aşılmasında Roja Welat gibi güçlü bir silaha sahibiz. Roja Welat'ın en geniş kesimlere ulaştırılması, örgütsel çalışmalarımız için elverişli koşullar yaratacak, Partimizin güçlendirilmesine katkıda bulunacaktır. Fırtınalı devrim günlerinde "gafil avlanmamak" için Partimizi güçlendirmeli, daha ileri atulmalıyız.

Yaşasın TKSP—Roja Welat!

M. Zınar—Fransa

KÜRDİSTANDAN
İZLENİMLER

Geçtiğimiz günlerde Kürdistan'a giden bir arkadaşımı ilginç görüntülere ve olaylara tanık oldu. Ülkesinden uzak, ama ülkesinin kurtuluşuna gönül veren Hamit arkadaş Roja Welat için izlenimlerini anlattı:

"Türkiye ve Kürdistan'da yaşam acılarla doludur. Hayat zor, mücadele çetindir. Ama tüm bu zorluklara rağmen halkımız yılmamıştır. Tersine faşizme ve sömürgecilğe karşı kini daha bir artmıştır.

Halkımız arasındaki gözlemlerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki, Kürdistan halkımız devrimci bir önderliğe sahip olduğunda, hiç bir güç onun kurtuluşuna ulaşmasını engelleyemez. Halk kitleleri içinde içten içe bir kaynaşma, hoşnutsuzluk ve patlamaya hazır bir birikim var."

Bu genellemeden sonra arka-

daşımız sözlerini şöyle sürdürdü:

Faşist cunta büyük bir korku içindedir. Kitlelerin hoşnutsuzluğu ve kabaran öfkesi, yığın ayaklanmalarının nüvelerini taşıyor. Bu, cuntanın tedirginliğini artırıyor, onu, daha da saldırganlaştırıyor. Arttırılan baskı ve zulüm, yaşamın her alanında kendini gösteriyor.

Diyarbakır adeta bir askeri kışlayı andırıyor. Her taraf askerlerle doluydu, her sokağın başında bir panzer vardı. Önemli noktalara tanklar yerleştirilmişti. Şehir içinde, sivilere ait arabalardan ziyade, polis ve askeri araçlar dolaşıyordu. Şehrin giriş, çıkışlarında sürekli kimlik kontrolü yapıyordu. İşsizlik ve yoksulluk içinde kıvranan halk, evlerinde ve işsiz mekânı olan kahvehanelerde bile rahat bırakılmıyor. Sürekli baskın ve operasyonlarla yıldırılmak isteniyor. Fakat bu, çilekeş Kürdistan halkını yıldırmıyor, tersine onun kin ve öfkesini biliyor. Bunu, Kürdistan'ın en kanlı zindanı olan Diyarbakır Askeri Hapishanesi önünde uzayan ziyaretçi kuyruklarında, ziyaretçi anaların, babaların ve yiğit kadınlarımızın tavrı ve davranışlarında görmek mümkündür. Örneğin hapishane çevresinde toplanan bir ziyaretçi topluluğu arasında, yüksek sesle konuşan bir kadının şu sözleri bu bakımdan ilginçtir: 'İçerdekiler bizim umudumuz ve geleceğimizdirler, onlar sahihsiz değiller. Biz onlarla yaşar, onlarla ölüyoruz.'

Halkımızın yiğit evlatlarının hapihanelerde yükselttikleri direnişlerin toplumun değişik kesimlerini sardığını, toplumumuzdaki direnme ruhunu kamçılıdığını belirten arkadaşımız, daha sonra karşılaştığı bir başka olayı şöyle anlattı:

"Kürdistan'daki gezim sırasında, Cizre'de, ilginç bir olayı yaşadım: Kürdistan tarihinde köklü bir yurtsever geleceğe sahip olan Cizre, 12 Eylül faşist darbesinden sonra önemli operasyonlara sahne olmuş, yurtsever, devrimci insanlar ya mahkum olmuş ya da faşist iktidarın kolluk kuvvetlerince toplanıp zindana tıkılmıştır. Öyle ki, birçok ailenin geçimi küçük çocukların omuzlarında kalmıştır.

"İşte, Cizre çarşısında dolaştığım sırada, çekirdek, süt, ayran vb. satarak ailelerinin geçimini temin etmeye çalışan bu çocuklardan biri yanıma

yaklaştı. 'Ayran... ayran...' diye bağırdı. Çocuk, yabancı olduğumu anlamıştı. Ayran almayaçağımı farkedince daha da yanına sokularak, 'abi ne olur bir bardak ayran al iç, valahi eve yalnız ben bakıyorum, ayranımı satamazsam, ben, anem ve küçük kardeşlerim aç kalacağız' dedi. Ben ise, çocuğa, kendilerine bakacak baba ve ağbeyisinin olup olmadığını sordum. Küçük çocuk, gözlerimin içine bakarak, 'vardırlar, babam da vardı, ağbim de, ama şimdi biri mahkum, birisi de hapiste' diyerek sorumu yanıtladı. Gençcik yavruya ilgim daha da arttı. Ve bu kez ona, babasının ve abisinin neden arandığını, yakalandığını sordum. Çocuk, başını hafifce önüne eğdi, bir süre sonra tekrar başını kaldırarak gözlerimin içine dik dik baktı ve yine başını öne eğdi. Gençcik yavrunun gözlerinden ufakık yaş damlaları dökülüyordu. Ve başını kaldırmadan, 'abim ve babam Kürt oldukları için onları yakalıyorlar' dedi. Ben bir miktar para çıkarıp çocuğun cebine koydum, eğilip onu anlından öptüm ve üzülmemesini, Kürt halkının da birgün mutlaka kurtulacağını ve artık abisinin, babasının Kürt olduğu için yakalanmayacağını kendisine anlattım. Bunun üzerine, başını kaldıran küçük yavrunun yüzünde gülümseme belir-di ve bana, 'abi sende Kürt müsün diye sordu. Ben, heya ben de Kürdüm, dedim.

"Çocuk birden bire açılıverdi ve bana, 'abi madem sende Kürtsün, senden bir şey so-rayım, Kürtler kurtulsalar ve abimle babam solcuların belini tutsalar, yine onları yakalarmı?' diye sordu. Ben biraz gülümseyerek, babam ve abin gibi solcular Kürt halkını kurtaracaktır, artık ozaman kimse onları yakalayacaktır, dedim. Bu sözlerimin üzerine he-yacan ve neşesini gizleyemeyen gençcik yavru, benden ayrılarak sokağın başında toplanan yaşlılarının yanına doğru koşmaya başladı."

Bu olay, Diyarbakır, Mardin, Urfa, Cizre, Slopı, Bitlis ve Kürdistan'ın daha bir çok yöresini dolaşan işçi arkadaşımızın yaşadığı, tanık olduğu olaylardan sadece bir tanesidir. Gördüklerini, anlatmakla bitiremeyeceğini söyleyen Hamit arkadaş, izlenimlerinden çıkardığı yargıyı belirtmekle yetindi:

"Kürdistan'da açlık ve sefalet kol geziyor. Hayat pahalılığı çekilmiyor. Halk kitleleri patlamaya hazır bir volkan gibi...

Kitleler bir alternatif arayışı içinde ve umutlar büyük ölçüde sola bağlanmış durumda. Yani halkın sola yöneldiği açık bir biçimde gözleniyor. Toplumdaki bu gelişme ve değişmeler, diğer yönüyle sağa kayan ya da sol görünüp sağ vuran sol örgütlerin halktan ne denli kopuk ve uzak olduğunu gösteriyor. Azgın bir sömürü ve vahşetin pençesinde bulunan halkımız, baş eğmedi, eğmiyor. Yeter ki, ona devrimci bir öncülük yapılabilsin."

Kitlelerin özlemini duyduğu devrimci alternatifin yaratılması için ileri!..

R. Welat Muhabiri Stokholm

ROJA WELAT'I GÜÇLENDİRMEK İÇİN İLERİ

Roja Welat Dayanışma Komitesinin sürdürdüğü "Daha Güçlü Bir Roja Welat İçin İleri" kampanyasına Frankfurt Kürdistan Kültür Merkezi'miz de katıldı. Kültür Merkezi'nde yapılan toplantıda kampanyanın amacı ve hedefleri tartışıldı. Kampanyanın büyük bir ilgi gördüğü bu toplantıda ilk anda 1500,- DM. toplandı. Daha önceden Roja Welat'a yapılan sürekli bağışların aksatılmadan kontova gönderilmesinin önemi belirtildi.

Ayrıca kampanyanın Kürdistan'lı işçi ve emekçilere male-

dilmesine ilişkin çalışmalarımız sürüyor. Mali konularda geçmişte yaşanan bazı istisnalara rağmen kampanyamız halkımızdan önemli bir ilgi ve destek buluyor.

Yine yöremizde kampanyaya bağlı olarak "Roja Welat İçin Çalışma Günleri" örgütleniyor. Ek iş, fazla mesai, hafta sonu tatillerinde çalışma vb. biçimlerde süren çalışmalara bir çok yoldaşımız katılıyor.

Faşizmin ve sömürgeciliğin en azgın baskı, terör ve vahşeti altında mücadele veren yoldaşlarımıza, tüm gücümüzle maddi destek verirken önemli bir görevdir. Canını siper eden mücadele arkadaşlarımıza, şartlarımız ne olursa olsun bu desteği vermezsek tarih bizi affetmeyecektir.

İşte bu inançla, diğer bölgelerde bulunan yoldaşlarımıza, Roja Welat sempatanlarına sesleniyoruz: Roja Welat'ı daha da güçlendirmek için ileri!.. Yaşasın TKSP—Roja Welat!..

R. Welat Muhabiri-Frankfurt

KÜRDİSTAN HALKIYLA DAYANIŞMA GELİŞTİRİLMELİ

Sömürgeci-faşist Türk cuntasının Kürdistan halkımıza karşı giriştiği soykırım savaşını devam ediyor. Cuntanın bu azgın saldırısına karşı direnen yurtsever güçler ve halkımızla

dayanışma eylemleri sürüyor. Yeşiller Partisi sorunu, F. Alman Parlementosuna götürdü, olayı sert bir biçimde kınadı. F. Alman hükümetini saldırısının suç ortağı olmakla suçladı. Ayrıca SPD'nin bazı milletvekilleri de cuntanın baskı ve vahşetine karşı çıktılar ve askeri yardımların kesilmesi talebinde bulundular. Ayrıca Fransa, İsveç, Danimarka ve diğer Avrupa ülkelerinde ilerici kişi ve kuruluşlar cuntanın bu barbarlığını kınadılar. F. Almanya, İsveç ve Danimarka Roja Welat Dayanışma Komiteleri de çeşitli dayanışma eylemleri düzenlediler.

Ancak dayanışma hareketi istenen düzeye vurduramadı. Bunun bir nedeni, Kürdistan'da yer alan olayların hemen eretesinde çoğu Kürdistan'lı ve Türkiye'li örgütün "provokasyon" teraneleriyle cuntanın olayları çarpıtmasına yardımcı olmalarıydı. Diğerleri ise, tüm yurtsever ve demokratik güçlerin hareket birliğinin bölücü tavırlarla engellenmesiydi. Makyavelist manevralarıyla oportünistlerimiz bu konuda da bozgunculuklarını sürdürdüler.

Kürdistan halkıyla dayanışmanın tüm çıkar hesaplarının üzerinde tutularak geliştirilmesi için çaba harcayalım.

R. Welat Muhabiri-Nürnberg

F. ALMANYA ROJA WELAT DAYANIŞMA KOMİTELERİ TOPLANDI

F. Almanya Roja Welat Dayanışma Komiteleri, 10-11 Kasım 1984 tarihlerinde 2 gün süren bir toplantı yaptılar. Toplantıya Frankfurt, Nürnberg, Bremen, Erlenbağ, Köln, Stuttgart, Müniç, Regensburg Roja Welat Dayanışma Komiteleri ve Frankfurt, Nürnberg, Bremen Kürdistan Kültür Merkezlerinden arkadaşlar katıldı.

F. Almanya'da son iki yılda yapılan çalışmaların değerlendirildiği toplantıda, yaşanan süreç ve sürecin dayattığı görevler tartışıldı.

Devrimci sürecin özelliklerine dikkatlerin çekildiği toplantıda, dünya ve bölgemizdeki olaylar üzerinde duruldu. Ülkeye Kürdistan'ın Ortadoğunun acımasız bir savaş ocağı haline gelmekte olduğu; bu durumun Kürdistan'lı yurtsever demokratik güçlere ve bölge demokrasi güçlerine önemli tarihsel görevler dayattığı dile getirildi. Ayrıca Kürdistan'ın "fatih"liğine soyunan sömürgeci-faşist Türk devletinin, halkımıza ve Türkiye demokrasi güçlerine yönelik terör ve

vahşetine karşı yürütülen mücadele üzerinde duruldu. Saldırı ve vahşetin cuntanın korkusunun bir ifadesi olduğu, ancak sömürgecilğe ve faşizme karşı verilen mücadelenin bağrında taşıdığı eksikliklerin, yetersizliklerin ve zaafaların faşist çarkın dağıtılmasını geciktirdiği belirtilerek, yetersizliklerin, zaafaların aşılması, devrimci sürecin ilerletilmesi için ilkel ve kararlı bir mücadelenin zorunluluğu üzerinde duruldu. PSKT-Roja Welat'ın tüm zorluklara rağmen önemli bir tarihsel görev üstlendiği, devrimci sürece ivme kazandıran bir çığır açtığı ve bu yolda küçümsememesi gereken mesafeler aldığı belirtildi. Ancak sürecin dayattığı ağır görevler karşısında alınan yolun yeterli olmadığı; yetersizliğin ise, hemen hemen hersorunda karşılaşılan bir engel olan mali olanaksızlıklardan kaynaklandığı konusunda görüş birliğine varıldı.

Mali olanaksızlıkların önümüzdeki dönemde de kilit sorun olma özelliğini koruyacağı, özellikle ülke zemininde

mücadele ningeliştirilmesi gereğinin hareketimizin maddi yükünü daha da ağırlaştıracağı gerçeğinden hareket eden komitelerimiz, Roja Welat'ın açtığı "Daha Güçlü Bir Roja Welat İçin İleri" kampanyasının geliştirilmesini, "Roja Welat İçin Çalışma Günleri"yle takviye edilmesini kararlaştırdılar. Bunun yanı sıra sürekli gelir kaynaklarının yaratılması ve devrimci fedekarlığın ileri örneklerini oluşturan bazı öneriler somutlaştırıldı. Ve bu önerilerin siyasal hareketimize iletilmesi, bu yolda atılacak adımların gerektirdiği özverinin yapılacağı belirtildi.

Ayrıca PSKT-Roja Welat hattına yönelen oportünist saldırıların, TKSP yöneticilerinin içinde bulunduğu panığın, bunalımın ve acizliğin bir ürünü olduğuna işaret edildi. Burjuvazinin susturmadığı Roja Welat'ı, oportünizmin susturamayacağı, bundan böyle Roja Welat'ı yönelecek saldırılara sessiz kalınması gerektiği belirtildi.

“BİRLİK” YOLUNDA ATILAN “ADIM”LAR!

Dev—Sol: TKSP—Roja Welat'ı biz çağırdık. Çağrı nede niyle bazı arkadaşlar sekter bir yaklaşım içindedir. Sorun gerçekten faşizme karşı iş yapmak ise, isim sorununu gündeme getirenler samimi olmalıdır. Biz tüm anti—faşist örgütlerin çağrılmasından yanayız. Bu işte, faydacı bir tavır sözkonusu değildir. (...) Biz TKSP—Roja Welat'ın toplantıya katılmasından yanayız. Karşıt görüşler, ilkesel olarak yanlıştır.

Acilciler: TKSP'li arkadaşların iddiaları haklı değildir. Aynı miraslara sahip çıkan aynı yapılar varsa, bunlar doğaldır. Bir ayrışma olayı, farklı hatlar sözkonusudur. Platformun programına sahip çıkılmalıdır. TKSP—Roja Welat'ın toplantıya katılmasından yanayız.

HDÖ: TKSP—Roja Welat'ın katılmasından yanayız. Bunda her hangi bir sakınca görmüyoruz.

KUK: TKP(B)'nin görüşlerine katlıyoruz. İsim sorununu, kendi aralarında çözmelerini öneriyoruz. Platform, en geniş kesimleri kapsama içine alma özelliğini kaybederse, biz de yokuz. Bununla TKSP—Roja Welat ve TKSP arasındaki sorunu kastetmiyoruz.

KHP: TKSP—Roja Welat'ın toplantıya katılmasından yanayız. İsim, sorun yapılmamalıdır.

SVP: Platforma alınıp alınmama konusunda buranın yetkili olması düşünülemez. Güven meselesine gelince, biz, kim, hangi sınıf ve katmanı temsil ediyorsa ona okadargüveniriz.

Platformun ortaya çıkardığı metni bir tarafa iterek, ya o, ya biz tavrıyla ortaya çıkmak tutarsızlıktır. Bu platformun kimseyi afaroz etmeye yetkisi yoktur. Aynı siyasal yapılar sözkonusudur. Bunların temsili de doğaldır. (...) TKSP—Roja Welat'ın toplantıya katılmasından yanayız.

PKK: Örgütlerin iç sorunları bu platforma taşırılmamalıdır. Platform bu konuda baskı unsuru olamaz, olmamalıdır. Taraflar sorunu, platformun dışında çözmelidir. TKP(B)'nin görüşlerine katlıyoruz. (...) TKSP—Roja Welat'ın toplantıya katılmasından yanayız.

PPKK: Partinin merkez çoğunluğu hangi taraftaysa onun tanınması gerekir. Yarın başka bir örgütte gelebilir. Bu

nedenle biz imzamızı çekiyoruz. (6'lı ile birlikte toplantıyı terketti)

TIP: TKP ve TSIP'li arkadaşların görüşlerine katlıyoruz. İlkesel kararlara varmak zorundayız. Şekil sorunları hafife alınmaz. TKSP diye bir olgu var. Politik tercihlerde kararsızlıklara yer yoktur. (...) Yarın bir başkalarıda “Bolşevik PKK” olarak buraya gelebilir. (...) (6'lı ile birlikte toplantıyı terk etti.)

TKP: Biz TKSP—Roja Welat temsilcisinin katılmasından yana değiliz. Aksi halde bizde bu platformda olmayız. (Toplantıyı terk etti.)

TKP(B): Daha önce isim meselesi konusunda arkadaşlara görüşlerimizi belirttik. Platform bu sorunu çözecek yetkidedir? Bizce değildir. Platform ilkelerine katılanlar toplantıya katılmalıdır. İsim sorununu, buradaki eğilimlerde göz önüne alarak tarafların kendi aralarında çözmeleri gerekir. TKSP'nin ileri sürdüğü gerekçeler haklı bir temele dayanmıyor. İsim ve usule ilişkin sorunlardan platform çıkmaza sokulmamalıdır. Bu platform, bir örgütün ismini değiştiremez. TKSP—Roja Welat'ın da katılarak toplantıya devam edilmesini istiyoruz. (Ayrıca uzlaşma doğrultusunda bazı çabalar harscadı.)

TKP—IS: Bu platformun kimseyi afaroz etmeye yetkisi yoktur. İlkel olmak iyi bir şey. Ama bu platformun kavranması gerekir. Bu platform ayrı yapılar halinde tüzel kişilik kazanan örgütlerin iç sorunlarına müdahale edemez. TKSP—Roja Welat'ın katılmasından yanayız. (...) toplantısı bu sorunu çözmüştü.

TKEP: Geçmiş toplantıda başlayan bir yaklaşımın ve gelişimin çabalarını görmek gerekir. Siyasi olgunluğun oluşması gerekir. Bu konu üzerinde ciddi düşünmek gerekir. Arkadaşların (TKSP—Roja Welat) olgunluk göstermeleri gerekir. (...) Toplantının 15—20 gün ertelenmesini istiyoruz. (6'lı ile aynı tavrı koyarak toplantıyı terk etti.)

TSIP: Bizce sorun, siyasal örgütü, merkez yapı olarak kimin temsil ettiğidir. TKSP—Roja Welat eğer başka bir isimle katılıyorsa, olabilir. Arkadaşlar görüşlerinde haklı olsa bile, bu, sosyalist yasalğa

II

aykındır. Bu nedenle bizde bu platformda olmayacağız.

Toplantıya pazarlıklı gelen 6'lı, benimsediği platform metnini ortada bırakarak toplantıyı terk etti. Bundan sonra KUK, platformun en geniş kesimleri kapsama ruhunu kaybettiği için, TKP—IS ve Dev Sol metine itirazları kabul edilmeyişinden dolayı toplantıyı terk ettiler. Böylece siyasal platform çalışmaları kilitlendi.

Siyasal platform çalışmaları sürecinde ortaya çıkan 6'lı

6'lı adıyla anılan sağ blok, PPKK, TIP, TKEP, TKP, TKSP ve TSIP'den oluşuyor, 6'lının devrimci kamuoyuna ve kitlelere yansıyan bir programı yok. Bazı çevrelerde 6'lı blok arasında program tartışmalarının sürmekte olduğu söyleniyor.

Belli platformlarda takındıkları ortak tavırların ötesinden 6'lının kamuoyuna yansıyan çalışmaları, 25 Mart yerel seçimlerine ilişkin “ünlü” bildirisi (bu bildiri de TSIP'in imzası yok) ve kitle örgütleri düzeyinde —Avrupa'da— sürdürülen bazı çalışmalarıdır. Elde belli bir programı olmasına rağmen, ortaya çıkış süreci ve “birlik” çalışmalarındaki işlevinden hareketle

6'lının gerçek amacını kavramak mümkündür. (Değerlendirmelerimizde bu konuya ayrıntılarıyla değineceğiz.)

Ancak 6'lının da ömrü pek uzun olmadı. F.Almanya'da yürütülen 12 Eylül Eylem Birliği Platformunda, onun da çözülmekte olduğu ortaya çıktı.

“Birlik çalışmalarında, yansıttığı bazı gerçekler açısından önem ifade eden diğer bir gelişme de, 12 Eylül Eylem Birliği “Platformu”dur. Gazetemizin 12 Eylül özel sayısında sözkonusu gelişmeler kısmende olsa belgelendirildiği için, ayrıca onların buraya aktarılmasına gerek görmüyoruz.

Sömürgeci faşist diktatörlüğün 4 yıllık iktidar süresince sol siyasal güçler çephesinde, sürdürülen “birlik” çalışmalarını, atılan “adım”ları belgeleyen gelişmeler bunlar... Kuşkusuz bütün bunları yaşanan sürecin belirgin özelliklerinden soyutlayarak irdelemek olanaklı değil. Tersine sorunu, sürecin belirgin özelliklerine bağlı olarak ele almak, değerlendirmek gerekiyor. Bu ise, “Devrimci Süreç “Birlik” Sorunu ve Faşizme Karşı Mücadele Perspektifleri” adlı değerlendirmemizin konusudur.

Biti

Heval Metin dı nav tekoşına me da dji

Dawiya meha Çıriya Pêşin (Oktobr) sala 1980 da, şoreşger û mamosteyê hêja, hevalê me yê bî rûm et Metin Aksoy bî destê cuntaya faşisti, dawî têda û lêdanên giran hate kuştin.

Metin, lı bajarê Qerekilîsê (A-griyê) jî diya xwe dibe. Mal û malbatên wî wek pîraniya gelê Kurd belengaz û xîzan bûn. Metin dı nav xîzaniyê da mezin bû û mekteba malîmiyê kuta kîr. Wî dı xortitiya xwe da, bawerî bî ulmê marksîstî—lenînistî anî û rîzgariya gelê Kurd tene dîvê rê da dit. U jî bo vê yekê jî bî awakê aktîfî va xebtî.

12 lîonê sala 1980 da ku, cuntaya faşisti hateser hukum, Metin jî jî aliye faşistan da hate girtin. Wî dîşkencexanên faşistan da bî mêranî, usa jî bî bawerî berxwe da. Berxwedan û xeyseta wî ya şoreşgerî dil da ber tekoşe-

rên Kurd û usa jî bawerîya oportunistî xîste nav bêgumanîyekê mezin û bî salan şûnda tewrê wan mehkum kîr.

Metin namîre, ew dı nav tekoşına me da dji!

Gazetemizin 19-20. sayısında, „Birlik” Yolunda Atılan ‘Adım’lar” başlığı altında yayınlanan yazı dizimizin bazı bölümlerine ilişkin bir eleştiri aldık. Eleştiri sahibinin de istemi uyararak, sözkonusu eleştiriyi, Redaksiyonumuzun konu hakkındaki açıklama ve kısa değerlendirmesini okurlarımıza sunuyoruz.

Roja Welat Redaksiyonu

HEVKARİ “HİKAYESİ”Nİ AÇIKLIĞA KAVUŞTURMAK DEVRİMCİ BİR GÖREVDİR

Öncelikle şunu belirtmeli ki, Botan Xarputi arkadaşımızın uyarıcı yan da olan—ki, benzer uyarılar bazı muhabirlerimizden de geldi—eleştirisi, özüne katılmamamıza rağmen Redaksiyonumuzu sevindirdi. Biz, hem arkadaşımızın istemine, hem de muhabirlerimizden gelen uyarılara uyararak konuyu açıklığa kavuşturmaya çalışalım.

Bir önceki sayımızda, “Birlik Yolunda Atılan Adım’lar” başlığı altında yayınladığımız yazı dizisinde, bir dizgi hatası ve dört yıla varan zaman birimi içinde legaliteye çıkarılmayan HEVKARİ çalışmalarını konusunda elimizde bulunan belge eksikliğinin neden olduğu bir yanlışlık var.

Dizgi hatası, yıllardır HEVKARİ çalışmaları içinde yeralan ve bugüne dek kamuoyuna, konuya ilişkin aydınlatıcı açıklama yapmayan örgütlerin yazılışında olmuştur: HEVKARİ güçlerinden TEKOŞİN, bir dizgi hatası yüzünden yazılmamıştır. B.Xarputi arkadaşımız bu hatanın, gözden kaçan bir yanlışlık olabileceğine ihtimal verdiği gibi, bunun, “başka güçleri ciddiye almanın mantıksal” bir ifadesi olabileceğine de ihtimal veriyor. Oysa yayınlarımızı “çıktığından buyana düzenli olarak izleyen” B.Xarputi arkadaşımız, ikinci yargısında yanılıyor. Zira Roja Welat’ın 15-16. sayısında “Beşli”den söz edilirken, bu çalışmalarda yer alan her beş örgüt de sıralanıyor. (R.Welat, s.15-16, su.1) Ayrıca Roja Welat, kendi dışındaki güçlerin küçümsenmesi anlayışına karşıdır. Bunun yayınlarımızın içeriğinden de anlaşılması gerekir. Şu ya da bu gücü “ciddiye” alıp almama sorunu ise, daha farklı bir sorundur. Herhangi bir siyasal gücün ciddiyeti, her şeyden önce onun ideolojik, politik ve örgütsel yapısına ve istikrarlılığına bağlıdır. Ve bu konuda belirleyici olan da, hayatın kendisidir. Bu bakımdan, bizim ya da başka bir siyasal gücün veya güçlerin taktir ve teveccühlerini kazanarak “ciddi” bir siyasal güç olunamaya-

cağının bilinmesi gerekir.

Eldeki verilerin eksikliğinden kaynaklanan yanlışlığımız ise, HEVKARİ programlarının oluşturulması sürecinde sözkonusu çalışmaların içinde bulunan ALA RIZGARİ’nin, programların onaylanması aşamasında—bizce henüz bilinmeyen nedenlerden dolayı—yapılan toplantı ya da toplantılara katılmaması ve anılan “programları” imzalamamasına rağmen, aynı yazıda HEVKARİ “programları”nı onaylamış (yani imzalamış) gibi gösterilmesidir.

B.Xarputi arkadaşımız ayrıca, “programın ‘acil talepler’le ilgili bölümüne” TEKOŞİN’in koyduğu şehir konusunda bir açıklamada bulunuyor. Bunun içinde arkadaşımıza teşekkür ederiz. Dizgi hatası ve materyal eksikliğinden kaynaklanan yanlışlarımızı düzeltir, B.Xarputi’den ve okuyucularımızdan özür dileriz.

Sorunun özü konusunda B.Xarputi’nin eleştiri ve tespitlerine katılmak mümkün değil. Şöyle ki:

1— Bir kez, HEVKARİ’nin ulusal demokratik devrimi hedefleyen programı, demokratik halk iktidarı “program önerisi” ve “Acil Talepler” belgesi, birer program taslağı değil, sözkonusu belgeleri imzalayan siyasal güçlerin diyimiyile biri “program”, diğeri “program önerisi” ve üçüncüsü de imzacı örgütlerin devrim anlayışına uygun programsal bir belgedir. Kaldı ki, tartışma konumuz HEVKARİ programıdır. Ve buna, program adını veren bizzat HEVKARİ güçlerinin kendileridir. Biz bunu, HEVKARİ programından birlikte okuyalım:

“Kürdistan Yurtsever Güçbirliği (HEVKARİ) Programı

“Kürdistan’ın Kurtuluşu İçin Birlik (HEVKARİ) Programı”

“Temel siyasal güçler ve program hedefleri” (Hev.Prog.s.1)

“Kürdistan toplumu bakımından bugünkü somut tarihi koşullarda gündemde olan ulusal demokratik devrimdir. Örgütlerimizin üzerinde birleştiği program, bu aşamaya

Devamı sayfa 6’da

ROJA WELAT REDAKSİYONU’NA

Botan XARPUTİ

Değerli arkadaşlar, yayınlarımızı çıktığından buyana düzenli olarak izleyen bir okuyucunuzum. Roja Welat’ın 19-20. sayısında elime geçti. Eleştirel bir gözle inceledim. “Birlik Yolunda Atılan Adımlar” başlığıyla çıkan yazınızla ilgili olarak bir—iki noktaya işaret etmeyi, bir okuyucunuz olarak görev bildim. Ayrıca, mektubumu sizin aracılığınızla Roja Welat okuyucularına iletirseniz, ilişkilerimizin güçlenmesinde ve ilişkilerimizin sağlıklı temeller üzerine oturulmasında bir adım olabilir.

Herkesin bildiği gibi; Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu’da Beşli diye bilinen Kuzey Kürdistan’lı 5 (beş) Devrimci—Demokrat örgütün şimdiye kadar kamuoyuna açmış olduğu bir programı olmamıştır. Yine program, bilindiği gibi kitlelere açılmak için hazırlanır. Sizce Beşli’nin programı dediğiniz “program”, neden kitlelere açılmamış? Eğer bu güçlerin ortak programları hazırlanırsa kitlelerin denetimine açmadan çekinirlermi? sorularını çoğaltmak daha da mümkün. Diğer bir soruna gelince: “Hevkarî Programı diye sunduğumuz, program taslağını iyi incelemiş iseniz: Program taslağında imzası olan güçler şunlardır: KUK, PPKK, T—KSP ve Têkoşin.

Program Taslağını Hazırlama Komisyon’unun tutanağında da şunlara yer veriliyor: “Programın ‘acil talepler’le ilgili bölümüne Têkoşin temsilcisinin yöntem ve muhtevayla ilgili görüş farklılığı olduğu belirtildi. Bu konudaki kesin görüşlerini yetkili organda görüştüğümüzden sonra belirticekler..”

Yine komisyon tutanağına göre, Ala Rızgarî program taslağıyla ilgili yapılan ... tarihli toplantıya katılmamış. Açıkça da belirtilen bir konu.

Ben program taslağının muhtevasına ilişkin bir şey demiyorum (eleştirilerimin olduğunu ve yanlışların olduğunu vurgulayayım). Benim eleştirilerim sizin izlediğiniz yönetime ilişkindir. Hatta verdiğiniz yerlerin içinde de yanlışları taşıdığını belirtiyim. Bilmiyorum gözünüzden kaçtığından dolayımı olmuş? Yoksa bilinçli bir şekilde mi yapılmış? Çünkü AR’nin imzası olmadığı halde

onu eklemişsiniz. Têkoşin’ in imzası olduğu halde, imzası kullanılmamış. Yoksa bu da, başka güçleri ciddiye almanın mantıksal yansıması mıdır? İnşallah(!) bu tespitimde yanılmış olurum.

Üstelik bu program taslağı kamuoyuna açılmış değil. Buna rağmen, sizin kamuoyuna açmanız doğrudur. Gelecek günlerde de bu programın şeklinin nerde duracağı bilinmeye bilinmeye.. Bu güvensizliklere yol açmaz mı? Güçler arasında zaten var olan olumsuzlukları ve engelleri çoğaltmaz mı?

Bir noktaya daha işaret etmede yarar var: Program taslağının önerdiği iki isim var. Bunlar (Kürdistan Yurtsever Güçbirliği—Kürdistan Kurtuluşu için Birlik), Kürtçe ve Türkçe olarak yazılı. Karşılarında, parantez içinde: HEVKARİ yazılmış. Bir programın iki isminin olmayacağını en azından sizlerde benim kadar bilebilir durumdasınız. Ama neden bu yanlış yaptığınızda bir anlam veremiyorum? Yoksa, bu taslak altında T—KSP’nin imzasının olması bu tür yanlışları yapmanıza yetti mi? Bunun doğru bir şey olmadığı açık.

Bence, şunu yapmış olsaydınız fazla yanlışlık yapmamış olacaktınız: Aktarılan programın bir taslak olduğunu ve imzası olanları da olduğu gibi aktarmış olsaydınız, biraz makul görülebilir. Ama bunu yapmamışsınız. Olayları buderece çarptımanın, geleceğiniz açısından yararlı olmadığını belirteyim. Dost güçlerin, bu tür yanlışlarınızdan dolayı sizlere (Roja Welat’a) güvenlerinin sarsılacağına bilmeniz gerekir. Aynı zamanda, bu tür yanlışlarınızın, “sizin” oportünistlerinizi sevindireceğini ve güçlendireceğini de bilmeniz gerekir.

Yanlışların, ancak doğrularla yenileceğini bir kere daha bilince çıkarmalıyız. Kürdistan’da sağ ve sol oportünizmin yenilgisi, proleter sosyalist ideolojik hegemonya ile olacaktır. Bununda sağlanması, doğru ideolojik savaşım ile mümkündür.

Çalışmalarınızda ve mücadelelenizde başarılar. Devrimci selamlarla.

DİSK olayı, DİSK'le dayanışma ve yeni dönemin mücadele perspektifleri

V

"DİSK'in işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak için, halkımız üzerindeki ulusal baskıya ve şovenist uygulamalara karşı çıkmasını ve bu uğurda mücadeleye atmasını,"
"Karar altına alır." (DİSK 10. Böl. Tem. Kon. alınan kararlarından)

Görüldüğü gibi, DİSK karar organları ve taban örgütleri, büyüyen faşizm tehlikesi karşısında kendisini dayatan tarihi görevlerin bilincindedir. Ve faşizmin göğüslenmesinde işçi sınıfının, onun ileri sendikal örgütü olan DİSK'in devrimci birliğinin önemli bir güvence olacağını da... Ne var ki DİSK, o dönemin savaş koşullarında sürdürdüğü ilkeli ve kararlı çabalara rağmen önüne

koyduğu hedeflere varma yolunda yeterli mesafe alamadı. Faşizme karşı nesnel koşulları var olan önemli direnişleri örgütleyemedi. Ve faşist diktatörlüğün bastırmasıyla "kıskaca" alındı.

Konuyu daha da derinleştirerek sorunun özünü, bir bütün olarak faşizm karşısında uğranılan yenilgede DİSK'in payını kavramaya çalışalım: Şunu bir kez daha belirtelim ki, faşizmin ayakseslerinin duyulduğu bu dönemde işçi sınıfı açısından güçlü direnişlerin objektif koşulları vardı. Ancak bu, bir başına yeterli değildi. zira işçi sınıfının devrimci sendikal örgütü DİSK,— yukarıda da belirttiğimiz gibi önemli iç sorunlar yaşıyordu. "Ve iş çö-

runlara kaynaklık edendeki gurupçu, bölücü, faydacı, pasifist anlayış ve anarko sendikalist eğilimsorunları derinleştirmeyi ihmal etmiyordu. Gücünün büyük bir bölümünü bu sorunlara harcamak durumunda kalan DİSK, doğal olarak faşizme karşı etkili bir mücadele yürütmemiyordu. "Başka bir deyişle, DİSK'in faşizme karşı etkili direnişler örgütleyebilmesi yada böylece direnişlerin örgütlenmesinde işlevine uygun rol oynamaması, her şeyden önce DİSK'in birliğine, onun pekiştirilmesine ve zedelenen saygınlığının kazanılmasına bağlıydı, büyük ölçüde. İşte DİSK bu yolda yürüttüğü kararlı mücadeleye rağmen birliğini hedefleyecek yönlü

saldırıları aşamadı. Ve bunu yapamadığı içinde, işçi sınıfının, emekçi yığınların beslediği potansiyelin direngen

bir güce dönüştürülmesinde omuzladığı görevlerin üstesinden gelemedi. Kaldı ki, faşizme karşı güçlü siyasal direnişlerin örgütlenmesi bir yönüyle DİSK'in de boyutlarını aşan siyasal perspektifleri ve siyasal bir yönlendiriciliği gerektiriyordu. Oysa devrimci siyasal örgütler bu konuda işçi sınıfına, emekçi yığınlara gerçekçi, tutarlı bir perspektif sunma ve onları yönlendirme durumunda değildi. "Zaten tarihsel pratik bunu açık bir biçimde kanıtladı."

Devam edecek

HEVKARİ "HİKAYESİ" Nİ AÇIKLIĞA...

Baştarafı sayfa 5'de uygun düşen mücadele ve iktidar programıdır." (Hev.P. rogs.2)

Görüldüğü gibi "program" kelimesi, bir dizgiye da tashihi hatası sonucu metinlere geçmemiş. Tersine programın özünü açık ve kesin bir dille ifade etmek için kullanılmıştır. Ayrıca edindiğimiz bilgiler doğruysa, anılan program, onu onaylayan güçlerin tabanlarında da "tartışılmış"tır.

2—Sözü edilen programın kamuoyuna açılmaması ya da kitlelerden gizlenmesi, onu, program olmaktan çıkarmaz. B.Xarputi arkadaşımızın deyişiyle onu, "taslak" yapmaz. Kaldı ki, programın gizli tutulmasının altında başka gerçekler yatıyor. Bu acı gerçeklerin başında da, HEVKARİ "oluşumu"na ebelik eden faydacı, dargurupcu ve istismarcı anlayış geliyor. (Bu konu için ayrıca, "Devrimci süreç, 'Birlik' Sorunu ve Faşizme Karşı Mücadele Perspektifleri" yazı dizimize bakılabilir.) Bu işte başağuşenler açısından "kitlelerin denetimi" de, arkadaşımızın sandığı kadar önemli değildir! Çünkü yıllardır parti programlarını kitlelerden gizli tutmaya "gerekçe" bulanlar, HEVKARİ programını gizlemenin "gerekçe"lerini hayda hayda bulurlar.

Diğer taraftan, programın "iki isminin" olması da sorunun özünü değiştirmez. Zira programın ortaya çıktığı koşullar, ona kaynaklık eden anlayış,

programda yansıyan mantık fukaralığı, hedeflediği işlevler ve nesnel olarak neye hizmet ettiği gerçeği gözönünde bulundurulduğunda onun (yani HEVKARİ'nin), birden fazla isminin bulunması "devede kulak kalır" ve bu anlamda doğal karşılanması gerekir. Dolayısıyla isim meselesi, söz-konusu programın bir "taslak" olduğuna ölçüt gösterilemez. (Ayrıca Ağç. yazı dizimize bakılabilir.)

3— HEVKARİ "hikayesi"ni kamuoyuna açmamızın dolaylı bizi eleştiren B.Xarputi, daha ziyade meseleyi bir "yöntem" sorunu olarak ele alıyor. Ve bizi, haklı olduğumuz bir konuda, haksız yere suçluyor. Hatta böyle bir "yanlış düşmemizi" (!), TKSP oportünist yönetimiyle olan ideolojik mücadelemize bağlamaya çalışarak!.. Şu kadarını belirtelim ki, sorun, bir "yöntem" sorunu değil; ve TKSP oportünist yönetimiyle aramızdaki ideolojik mücadele, bizi kolay kolay hata yapmaya zorlamaz. Hele diğer yurtsever güçleri ve özellikle halkımızı yakından ilgilendiren hayati sorunlara ilişkin politik tespitlerde, atılan adımlarda hiç mi, hiç etkileyici olmaz.

B.Xarputi arkadaşımızın kavramak istemediği ya da kavrayamadığı asıl sorun, bir yılan hikayesine dönüşen HEVKARİ'nin yalnızca Hekvarkari güçlerini değil, tüm yurtsever, devrimci güçleri ve bir bütün olarak halkımızı ilgilendirmesidir.

Dahası, onun, devrimci sürece ket vuran ve birlik sürecini —en azından— olumsuz yönde etkileyen bir işlev görmesidir. (Ağç. yazı dizimize bakılabilir) İşte, HEVKARİ "hikayesi"ni kamuoyuna açmamızın temel nedeni budur. Ve bu, yalnızca bize değil, tüm yurtsever güçlere kendisini dayatan devrimci bir görevdir. Hekvarkari güçlerinin bu tarihsel görevi yerine getirmemeleri, hatta bundan özenle kaçınmaları, bize sorunun önemini daha bir artırıyor. Zira "birlik" perspektiflerinin netleştirilmesi, tıkanan "birlik" çalışmalarına ivem kazandırılması, öncelikle "birlik" yolunda atılan "adım"ların nesnel olarak neye hizmet ettiğini devrimci kamuoyu ve kitleler nezdinde açıklığa kavuşturmayı gerektirir. Ayrıca bu, kadrolara, kitlelere karşı duyulması gerekli olan sorumluluğun bir gereğidir.

Ama buna rağmen, HEVKARİ programını açıklamamız, tepki ile karşılayanlar var. Ne var ki, bu tepkilerin haksızlığı ve —büyük bir kesim açısından— duygusallığı tartışma götürmez. Zira tepkiler, HEVKARİ ile şuya da bu biçim de ilişkileri olan çevrelerden geliyor. Ve bu çevrelere bakılırsa, Alman işçi hareketi içinde yer alan iki örgütün kendi aralarında anlaşarak birleşme kongresine sunmak istedikleri programı eleştiren Marx'a ve Halle Kongresi sırasında bunu yayınlayan F.Engels'e karşı isyan edenlere hak vermek gerekirdi.

Ancak bu konudaki haklılığımız, başka konularda yanlışlıklar yapmayacağımız anlamına gelmez. Başkalarının yanlışlıkları karşısındaki duyarlılığımızı, kendi yanlışlıklarımız ve zaaflarımız konusunda da göstermek kararındayız. Bu bakımdan, okuyucularımızın yayın politikamız hakkındaki duyarlılıkları, bize güç katacaktır. Yanlışlarda ısrar etmemizi engelleyecektir. Bu inançla, B.Xarputi arkadaşımızın da bu kısa değerlendirmemizi anlayışla karşılayacağını sanıyoruz.

Devrimci selamlarımızla.

R.Welat Redaksiyonu

ÜLKELERİMİZDE

FAŞİZME KARŞI

SAVAŞ....

Baştarafı sayfa 1'de maz.Zira faşizme karşı savaşın en direngen güçleri,Türkiye işçi sınıfı ve Kürdistan ulusal kurtuluş güçleridir.Ve faşizme karşı savaşın başarısı,anti-faşist ve anti-sömürgeci mücadeleden birleştirilerek geliştirilmesindedir.Açık ki bu,sömürgeci baskı ve teröre karşı savaşın doğasında var olan değişik türden ulusal başkaldırı biçimlerini yadsımaz.Tersine onların,burjuva devlet çarkına yönelen yönleriyle geliştirilmesini,desteklenmesini gerektirir.

OPORTÜNİZME VURARAK PSKT—ROJA WELAT HATTINI GÜÇLENDİRMELİYİZ

H.Ahmet

Riya Azadi'nin "10. Yılda Daha Güçlü TKSP İçin" köşesinde bir takım konularda seri yazılar yayınlanmaktadır. 20. sayıda aynı köşede yayınlanan "10. Yıl, Hamle Yılı" adlı makalede şöyle deniliyor:

"Partimizin tüm komiteleri, tek tek üyeler ve kavgayı bizimle birlikte omuzlayan sempatiyan arkadaşlar, Partimizin ideolojik—politik görüşlerini daha iyi kavramak, sindirmek için etkin çaba göstermelidirler. Parti programı, 10 yıl içinde çıkan yayınlarımızdaki temel önemde ve yol gösterici yazılar bir kez daha dikkatle okunmalı, değerlendirilmeli. Parti üyeleri Parti tüzüğünü, MK, PB ve Genel Sekreterliğin rapor ve kararlarını, diğer merkezi düzeyde Parti belgelerini bir kez daha dikkatle incelemeli."

TKSP'nin "eski" bir üyesi olduğumuz için Riya Azadi yazının isteğine uyarak elimizdeki mevcut yayın ve Parti dökmelerini taramaya, tekrar gözden geçirmeye koyulduk. Ve TKSP oportünist kanadının yayın organı olan Riya Azadi'nin son sayılarının satır aralarında PSKT—Roja Welat hattına, onun militanlarına, statükocu eğilimlerin yaygın dili ve makyavelist metodlarla ucuz yollu, hırçın ve basit demagogilerle dolu suçlamalarda bulunulduğuna tanık olduk.

Şimdiye kadar biz, PSKT—Roja Welat olarak, bize yönelik provakatif ve çirkefliliklerle dolu saldırıları devrimci ağırbaşlılık ve sorumlulukla boşa çıkartmayı başardık. Yalan ve kaba demagogilere baş vurdan Parti gerçeğimizi objektif olarak tartıştık ve tartışacağız da. 1981'den bu yana çeşitli konularda (örneğin, TKSP MK'nin sağa kaydığı, askeri politika, cephe ve güçbirliği, bağımsızlık ve özgürlük sorunu vb.) basılı belge niteliğinde görüşler ileri sürüldük. TKSP oportünistleri ve özellikle Genel Sekreter Kemal Burkey arkadaşın bu görüşlere ilişkin verdikleri cevap, satır aralarında isim belirtilmeden: "yılın", "bozguncu", "hain", "dökün-

tü" vs. ya da sabık yazının meşhur hikayeleri olmuştur.

TKSP oportünistlerin, özellikle de Burkey'in ideolojik mücadele adına karalama, yıpratma, çamur atma yolunu seçeceğini bekliyorduk. Bunun için de bu davranışları bizim için şaşırtıcı, hayal kırıcı olmadı. Çünkü, onun ne denli kaprisli, bencil, duygusal ve olaylar karşısında sarsıntı geçirecek etkilediğini; Partimizde bizden önceki aylarda hangi mücadele araçlarına başvurduğunu da biliyorduk.

PSKT—Roja Welat hattına yönelik böyleleri karalamalar, çamur atmalar karşısında bizim tutumumuz, örnek, duygusal ve tepkicilikten uzak, varolan sorunlarımızı, hatalarımızı deşifrasyonlara, provakasyonlara girişmeden devrimci sorumlulukla tartışmak olmuştur ve olacaktır da. Ama TKSP oportünistleri, resmîlik kazanmış basılı görüşlerimize verdikleri cevaplar daha değişik olmuştur. Riya Azadi yazının isteğine uyarak eski yayımları karıştırdık, bir hikayeye rastladık. Söz konusu hikaye **DengêKOMKAR**'ın 54. sayısında "**Deli Kavak'ın Hikayesi**" adı altında yayınlanmıştır. Hikaye olduğu için, ne alıntı yapabiliriz, ne tümünü yayımlayabiliriz, ne de bilimsel bir yorumla ele alabiliriz. Okurdan özü dileyerek, yazının anlayabileceği bir dil ile cevap vermek zorunda kalacağız. Yazar arkadaşımıza da metanetli olmasını salık veririz.

Yazar, hikayesinde TKSP sağ oportünist yönetimi ve özellikle kendisini "Sibirya ormanından çam ağaçlarına", PSKT—Roja Welat militanlarını da "Sibirya ormanında çama özenmiş Deli Kavak'a", "çalı—çırpya" benzetmektedir. Yazarımızın hayal gücü geniş usta bir edebiyatçı, duygusal bir şair, ama kötü ve beceriksiz bir politikacı olduğunu pratik kanıtlamış, herkes de bunun farkına varmıştır. Tabii ki, zat—î alinin dışında... Okuyucu ve kendisi de biliyor, güzel şiirler yazdığına...

Örneğin, 12 Eylül 1980 darbesinden bir gün sonra yazdığı ve üç dilde çevirisi yapılarak yayımlandığı "Bizi Yalnız Bırakmayınız" şiirinin Avrupa ülkelerine yalvarıp yakardığı aman ve merhamet dilediği biliniyor. Şiir biçim olarak mükemmel. Duygularıyla hareket eden şairlerin yaratabilecekleri harika bir melodram. Ama, sömürgeci faşist cuntanın bütün baskı, şiddet ve Kürt halkına yönelik soykırımlarına rağmen, halkın kurtuluş mücadelesini omuzladığını beyan eden bir partinin siyasal liderinin; beklenen olaylar karşısında bu denli, —üç gün içinde altı kilo vererek—sarsıldığı, karamsarlığa, yılmaya, duygusalığa kapılarak örgütünü direktüzsüz bırakıp sağdan—soldan merhamet dilediği dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir. Bu yargı bizi sanatçılardan usta politikacı çıkmayacağı anlayışına götürmemeli. Peka-la devrimci sanatçılardan usta politikacıların da çıktığı bilinmektedir. Örneğin: Alvaro Cunhal, Augustino Neto.. Sanat duygusu ve düşünce işidir. Politika ise, duygusalıktan uzak akıl işidir. Politika da bir sanattır, ama duygusalığa karşı acımasızdır.

Yazar arkadaşımız yazdığı hikayede kendisini "çam" ağacına benzetiyor. Kendisini beğenmiş ve belirli ölçüde kendisini "putlaştırmayı" becermiş bir insan kendisini her şeye benzetebilir. Kistas kendisi değil, başkaların kendisini benzetmesidir. Hani bir söz var: "Devrimci politikacılar, çam gibi sağlam, meşe gibi esnek" olmalıydılar. Yazar arkadaşımız ise, ancak meşe gibi sağlam, çam gibi esnek.

Riya Azadi yazarının önerisine uyarak, R.Azadi sayılarında karıştırdık. 22—23. sayıda "Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal yapısı ve devrim stratejimiz" başlıklı makalede, Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal yapısının tahlili ve devrim stratejimizin, Partimizin kuruluşundan önce, "hazırlık döneminde" başlandığı belirtilerek şöyle devam ediliyor:

"1973 yılındayurt dışında Rohnahi Yayınları arasında arkadaşımız Hıdır Murat'ın 'Türkiye Şartlarında Kürt Halkının Kurtuluş Mücadelesi' adlı kitabı yayınlandı. Kitapta Kürdistan'ın nasıl emperyalistler ve bölge devletleri tarafından parçalandığı ve bir sömürge haline getirildiği anlatılmakta, ekonomik ve sosyal yapı tahlil edilmekte, kurtuluş mücadelesinin hedefleri ve ana ilkeleri belirtilmektedir. Kitapta Kürdistan'da sınıfsal yapıya ilişkin olarak geniş bir bölüm yer alıyor.* (...) Bu görüşler daha sonra Özgürlük Yolu'nda çıkanyazılar ve diğer çalışmalarla geliştirildiler. Program, 'Milli Mesele'nin Evrimi, Doğu'da Feodalite ve Aşiret', 'Kürdistan'ın Sömürgeleştirilmesi ve Kürt Ulusal Hareketleri' ve bunların yanı sıra Özgürlük Yolu dergisinde yer alan veya kitap, broşür olarak yayınlanan çeşitli yazılarda Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal yapısı, devrimin yakın ve uzak hedefleri, temel güçleri, dost ve düşmanları belirtilmiştir."

Aynı yazıya düşülen dipnotta ise şöyle deniliyor:

"*Arkadaşımız tarafından kitabın ikinci baskısı için bazı düzeltme ve eklemeler yapılmıştı ne var ki bunlar 2. baskıya yetişmedi. Bugüne kadar kitabın 3. bir baskısı da yapılmadığından bu düzeltme ve ekler kitaba alınmadı." (R.Azadi, S.22—23, abc.)

R. Azadi yazarı, TKSP programı, Özgürlük Yolu dergisi ve yayınları arasında çıkan kitap ve broşürlerdeki tahliller, "Türkiye Şartlarında Kürt Halkının Kurtuluş Mücadelesi" ve "Türkiye Şartlarına Aykırı Bir Tez" adlı kitaplarda yayınlanan görüşler temelinde şekillenenek geliştirildiğini belirtmektedir. Doğru kabul edelim. Yine söz konusu yayınlarda "Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal yapısı, devrimin yakın ve uzak hedefleri, temel güçleri, dost ve düşmanları belirtilmiştir." demektedir yazar. Bunun derin bir incelemeye girme gereğini görmedik, sadece "Türkiye Şartlarında Kürt Halkının Kurtuluş Mücadele-

si" adlı kitabın "Dünyadaki Öteki Devrimci Güçlerle İlişkiler" bölümü ile Parti programının "Maocular Emperyalizmin Uşaklarıdır" bölümünü okuduk. Yazılı belgeler yazar arkadaşımızı yalanlamaktadır. Söyle ki:

"Sovyetler Birliği ile Çin arasında taraf tutmak, bir tarafı savunup ötekine düşmanca hücum etmek Türkiye şartlarında donkişotluktan başka bir şey değildir." (H.Murat, TŞKHKM, Ronahi Y.s.159, abc.)

"Maocular, dünyamızdaki tüm sorunlarda emperyalistlerin yanında yer alıyor. Sosyalist ülkelere, devrimci ve demokratik güçlere saldırıyorlar."

"TKSP maoculuğu işçi sınıfının ve halkların bir düşmanı olarak değerlendirir, maocu ideolojiye ve onun kötülüklerine karşı savaşır ve onu teşhireder." (TKSP, Yurt ve dünya görüşü; Program, s.34, abc.)

Riya Azadi yazarı, TKSP programı ve Özgürlük Yolu dergilerinde çıkan temel görüşlerin Ronahi Yayınları arasında çıkan TŞKHKM kitabındaki temel belirlemelerin geliştirilmesiyle oluştuğunu belirtmektedir. Yine yazar bu yapıtların **"temel güçleri, dost ve düşmanları"** belirttiğini iddia etmektedir. Yukarıda iki ayrı zamanda ve iki ayrı kitap ve broşürde yayınlanan **"dost ve düşmanları"** birbirinden ayırma konusunda birbirini çürüten, birbiriyle taban tabana zıt iki ayrı görüş, iki ayrı politika görülmektedir. Birincisinde, maocular dost olarak görülüyor; ikincisinde ise, "eski dostlar" düşman ve onlara karşı mücadelenin zorluğundan sözediliyor.

Ronahi, TKSP'nin yayın organı olmadığı, TKSP kurulmadan önce var olduğu için, biçimsel olarak TKSP ile ilişkisinin olmadığı düşünülebilir. Ne ki, R. Azadi yazarı, TKSP'nin Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal yapısı, **dost ve düşmanların ayırt edilmesi** görüşlerinin Ronahi Yayınları arasında adı geçen iki kitabın belirlemelerinden şekillenenek geliştirildiğini iddia etmektedir. Peki bu iddia bu çelişkiyi nasıl ortadan kaldırabilir? Bunun ortadan kaldırılması, değişen ideoloji ve politikanın yarattığı çelişkinin çözümünü özeleştiriye gerektirmiyormu? Açıktır ki gerektiriyor.. Ama 10 yıllık Parti yaşamımız, arkadaşımızın tükürdüğünü yalamak istemediğini, özeleştiriyeye asla yanaşmadığı ve yaşamak da isteme-

diğini bize kanıtlamıştır. Herzamanki gibi, hata ve eksikliklerimizin üzerine gidilememiş, zamana ve dalgalanmaya bırakılarak alçak inişlerle işlerin kotarılmasına gidilmiştir.

Yine aynı makaleye bir de dipnot düşülmüş. Esas ilginç olan yan, dipnot mantığının şifresinde yatmaktadır. Dipnotta **"...Kitabın ikinci baskısı için bazı düzeltme ve eklemeler yapılmıştı ne var ki bunlar 2. baskıya yetişmedi."** (abc) deniliyor. Yukarıda açıklamaya çalıştığımız gibi Hıdır Murat'ın görüşlerinde bir değişiklik olmuştur. Bu değişiklik olumlu bir değişikliktir. Bu TKSP'ye de bağlanamaz. Eğer H. Murat TKSP ideoloji ve politikasını savunuyor ve bu doğrultuda bir çabası ediyorsa —ki ediyor— o zaman yapacağı en doğru iş, takınacağı en doğru tavır, değiştirdiği ideoloji ve politika karşısında dürüstçe bir özeleştiri yapmaktır. Bu, alçak inişlerle, "kitaba düzeltme ve eklemeler yapılacak" gibi kaçamaklarla geçiştirilemez. Kabul edelim ki, "düzeltme ve eklemeler" kitabın 2. baskısına yetişmedi. Kitap da basıldı... Buna rağmen, bu "düzeltme ve eklemeler" bir özeleştiri niteliğinde geliştirilmiş ayrı bir broşür olarak yayınlanamaz mıydı, Geride bıraktığımız 10 kadar koca yıl içinde bu değişiklik yapılamaz mıydı? Eğer istenseydi pekala yapılabirdi!

Yine Riya Azadi'nin 26. sayısında "Partimizin Mücadele Anlayışı, Eksikler, Görevler" başlıklı yazıda, Parti gerçegimizden uzak, oportünist—bokratik anlayış aklanmaya çalışılıyor. Şöyle ki:

"Partimizin kurulduğu dönemde Kürdistan'da örgütlü çalışma deneyi son derece zayıftı. Bir işçi sınıfı örgütüne gerek duyan insanların sayısı bile parmakla gösterilecek kadar azdı. Partimizin ilk merkez komitesini oluşturan yoldaşların bile ciddi eksiklikleri ve kimisinin zaafı vardı." (R.A.S.26, s.7, abc)

Kemal Burkay arkadaş, "Bozgunculara Şans Tanımayın" adlı broşüründe de, aynı incilerle (cümleler bile değiştirilmeden), oportünizmin Partimizdeki oluşumu ve gelişimi konusundaki görüşlerimizi gerçeklerden uzak, kaba demagogilerle karalamaya çalışıyor. Aynı incilerin 2 yıl sonra tekrar gündeme getirilmesi, yazılması nedensiz değildir. Devrimci kamuoyunda TKSP'nin düştüğü konum, TKSP içindeki çalkantılar bizi

doğru görüşlerimizden dolayı aklamaktadır. Bunun önünün alınması için makartencilik gerekirdir. Ve gereği yerine getirilmek için aslında mahkûm olmuş ve tutunacak bir yanı kalmamış bu düşünceler tekrar, daha ucuz bir fiyatla piyasaya sürülüyor.

Bu konu üzerinde tekrar tekrar durmanın anlamına gerek görmüyoruz. K. Saleh yoldaşımız "TKSP'de Oportünizm ve Bir 'Eleştiri' Üzerine" adlı kitabının "Leninist Örgütlenme Sorunu ve Oportünist Yaşanmanın Oluşum ve Gelişim Süreci" bölümünde (s.58—78) bu konu üzerinde detaylı olarak görüşümüzü yansıtmaktadır.

TKSP ayaktaymış

Riya Azadi'nin 18—19. sayısından buyana "10. Yılda Daha Güçlü TKSP İçin" köşesinde bir çok konularda makalelerin yayımlandığını belirttik. 20. ile 26. sayılarda —tabanın gözünü boyamak için olsa gerek— TKSP'nin bir bütün olarak ayakta olduğu, "paniğe" ve "atalete" düşmediği vurgulanarak şöyle deniliyor:

"...Faşist rejim için çözümlenin başladığı bir aşamada örgütümüz hem moral olarak, hem de mücadele yeteneği ve kitle gücü bakımından ayaktadır. 10. yılını bir hamle yılına çevirmek için gerekli olanaklara sahiptir." (R.A.S.20, s.2, abc)

"1984 Mart operasyonundan bu yana aldığımız yaralara karşılaştığımız çeşitli türden sorunlara, eksikliklere ve hatalara rağmen, şunu teredütsüz ve övünçle diyebiliriz ki örgütümüz bir bütün olarak şaşkınlığa, paniğe kapılmamış, atalet düşmemiştir. Bu, herşeyden önce örgütümüzün ideolojik—politik hattının sağlamlığından, kadroların örgüte duyduğu güvenden geliyor." (R.A.S.26, abc)

Riya Azadi yazarı, "faşist rejim için çözümlenin başladığı bir aşama" ile neyi kastediyor acaba? Rejimin çözülüp yerini 1974'te olduğu gibi bir "burjuva demokratik" düzene bırakmakla karşıya olduğunu mu ima etmektedir? Herhalde mültecilik ve "illegal" mücadele yazar arkadaşın canına tak etmiştir. Faşist rejim "çözülmeye başladığına" (!) ve örgütlerinin "hem moral olarak, hem de mücadele yeteneği ve kitle gücü bakımından ayakta" olduğuna göre, "mücadele yetenek"leriyle eski mücadele yöntemlerine dönme hesapları yapıyor herhalde...

Doğrudur yazar arkadaş. Örgütünüz bir bütün olarak ayakta. Ama Kürdistan'da değil, Avrupa ülkelerinin başkentlerinde.. MK kararlarına rağmen 4 yıldan beri Diyarbakır mahkemelerinde savunma yapılmamıştır. Mart 1981'den beri (...) MK üyesinin ülkeye gitmesikararı yerine getirilmemiştir. Ortadoğu'ya üstlenme ve askeri örgütün yaratılması gibi "seri" taktik kararlarınız bile kağıt üzerinde kalmaktan kurtulamadı. (Okuyucuyu aydınlatmak için, burda bir parantez açalım: Bilindiği gibi TKSP içinde oportünist ve devrimci kanatları arasındaki iç mücadelenin boyutlandığı dönemlerde, askeri politika ve askeri örgütlenme konusundaki görüşlerimizin tabandaki yankılarını berteraf etmek için sağ oportünist MK bir takım "seri" kararlar aldı. Bunlardan biri de, askeri örgütün yaratılması ve Ortadoğu'da üstlenme kararıydı. Bunun için, bir kaç takumaskerielbise diktiler, Komutanlık için de iki MK üyesi arasında kıyasıya bir mücadele başladı. Askeri elbiseleri giyen Partili militanlar ve komutanlığa soyunan iki MK üyesi bu karara belki samimi olarak inanmışlardı. Ama Avrupa'daki MK üyeleri, Parti tabanından gelen soruları, "buyrun sizi Ortadoğu'ya götürelim, o zaman gözlerinizi askeri örgütümüzün olup olmadığını görürsünüz" şeklinde avutarak yanıtlıyorlardı. Şimdi, o soruları yönelten ve elbiseleri giyen partililer, o elbiselerin neden dikildiğini umarız anlayacaklar.) Ortadoğu'daki MK üyeleriniz aileleriyle birlikte —diktirdiğiniz askeri elbiseleri de valizlerle koyarak— kaçağı Avrupa'ya attılar. Avrupa'nın başkentlerinde herbirinin elinde birer çantayla kaldırımları arşınlıyorlar.

Sağa kaymış MK'niz ayakta. Doğrudur! Hepsinin sağlığı yerinde, yan yatıp dernekçilik yapmaktadırlar. Avrupa'ya yönelik düzenli yayın da çıkarıyorsunuz. Zaman zaman burjuva gazete ve televizyonlarında "arz—ı endam" da yayılıyor. Avrupa bir örgüt haline geldiğinizin farkına varmadınız mı hala?

Bu yapıyla PSKT—Roja Welatsavaşçıları—bütün maddi ve manevi güçlüklerine rağmen—sınırlarda çarpışarak kahramanca hayatlarını yitiren, bir gün aç bir gün tok karınla sorumlulukları gereği yüklenicileri görevleri yerine getirmek için çırpınan yılmaz sa-

DEVİRİMCİ SÜREÇ, "BİRLİK" SORUNU VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE PERSPEKTİFLERİ

II

"Birlik" sorunu nasıl ele alınmalı?

Günümüzde bir bütün olarak devrimci hareketin en fazla tartıştığı konu, "birlik" sorunudur. Ve teoride "birlik"ten yana olmayan, onu şu ya da bu biçimde ama hareketsiz savunmayan parti, örgüt veya guruba rastlamak da mümkün değil. Ayrıca bu yolda, "bomba gibi patlayan" ve fakat balon gibi sönen, kendi anlayışı içinde gömülü kalan "birlik"lere, "birlik" girişimlerine de tanık olundu. Ne var ki, yaklaşımlarda isabet olmadığı için pratikte arpa boyu mesafe alınmadı. Tersine atılan "adım"lar, birlik sürecini olumsuz yönde etkiledi, hatta geçici de olsa (ki, geçicidir) bu sürecin önünü tıkadı ve solun birliğine umut bağlayan yığınlarda hayal kırıklığına yol açtı.

Şunu hemen belirtelim ki, Kürdistan ve Türkiye gerçeğinde sol hareketin bölünmüşlüğünden, yaşanan sözkonusu olumsuz deneyimlerden hareketle, kitlelerin istemlerine, ulusal ve sosyal mücadelenin diyalektikliğine rağmen sol güçlerin asla "birlik" yapamayacaklarına hükmetmek, karamsarlığa kapılmak ya da "herkes işine baksın" anlayışıyla işin içinden sıyrılmak çözüm değildir. Diğer yandan bu tür eylemlerin, çıkarıcı ve fırsatçı yaklaşımlarla birlik sürecini bulandırmayı temel politika haline getirenlerin işine yarayacağı da açıktır. O halde devrimci görev, değişik türden birliklerin perspektiflerini bilince çıkarmak; bölünmüşlüğü, dağınıklığın nedenlerini, birliklerin önüne çıkarılan engellerin kaynağını açığa çıkarmayı ve bunları gerçekçi adımlarla bir bir temizlemeyi hedeflemektir. Çünkü, "birlik" sorununa ivme kazandıracak bilimsel perspektifler, ancak devrimci sürecin özelliklerini kavrama ve birlik sürecinin önünü tıkayan eğilimlere karşı mücadele içinde ete kemiğe büründürülebilir.

Bu bakımdan doğru olan, "birlik" sorununu, devrimci sürecin bir ögesi olarak ele

almak, onu, geçmişin öğreticiliği ve "birlik" yolunda atılan "adım"ların yaşanan deneyimleri ışığında irdelemektir. Devrimci sürecin özelliklerini yazımızın bir önceki bölümünde değerlendirmiştik. Tekrar bu konuya dönmeye gerek yok. Geçmişin öğreticiliğinden yararlanmak ise, geçmişin gerçekçi bir biçimde değerlendirilmeye bağlıdır. Bu, yerleşik halk tabiriyle "birlik" diye anılan siyasi birlik, cephe, güç ve eylem birliklerinin kotarılması için de gereklidir. Elbette ki, geçmişin tam ve doğru bir biçimde değerlendirilmesi, güç ve eylem birliklerinin önüne koşul olarak konulamaz. Bu anlamda dayatıcı olunamaz. Ancak siyasi birlik tartışmalarında, cephe konusunda bu sorunun önemi yadsınamaz, gözardı edilemez. Çünkü geçmişin doğru değerlendirilmesi, geleceğin zaferi için gereklidir. Kaldı ki, faşizm karşısında uğranılan ağır yenilgi, "birlik" çalışmalarını tıkayan eğilimlerin geçmişe yönelmeye karşı dikilmeleri ve bu anlayışla sürece ket vuran tavırlarında ısrarcı olmaları, sorunun önemini daha bir artırıyor. İşte, "birlik" yolunda atılan "adım"lara kaynaklık eden oportünist, faydacı ve günü birlik politikaları da bu bağlamda irdeleyerek teşhir etmek mümkündür. Ve bu, tüklenen "birlik" çalışmalarına yeni perspektiflerin getirilmesi, buna uygun pratik mücadelenin geliştirilmesi için de zorunludur.

"Birlik" yolunda atılan "adım"lar nesnel olarak neye hizmet ediyor?

"Birlik" yolunda atılan "adım"ların hangi ihtiyaçtan kaynaklandığını, neyi hedeflediğini ve nesnel olarak neye hizmet ettiğini kavrayabilmek için, öncelikle sözkonusu "birlik"lerin "ne zaman ve hangi şartlarda" oluşturulduğuna bakmak gerekir.

Değerlendirmemize konu olan "birlik"ler, "birlik" girişimleri, zaman bakımın-

dan 12 Eylül yenilgisiyle başlayan son 4 yıllık döneme takabül ediyor. Bilindiği gibi, 12 Eylül'de, Kürdistanlı ve Türkiyeli sol siyasal hareketler, faşizm güçleri karşısında ağır bir yenilgiye uğradılar. Bu yenilgiden hemen hemen tüm siyasal örgütler, ideolojik, politik ve özellikle örgütsel yapılarına göre değişen oranlarda pavyanadüşeni aldılar. Ayrıca siyasal örgütlerin ezici bir çoğunluğu bu tarihsel sınavda sınıfta kaldılar. Bu, sol siyasal örgütleri yeni sorunlarla ve görevlerle karşı karşıya getirdi. Diğer yandan sol güçlerin zayıf düşmesi, kitleler üzerinde yoğunlaştırılan faşist zulüm, yığınlar arasında "birlikten kuvvet doğar" anlayışını güçlendirdi; bir bütün olarak devrimci hareketin saflarında "birlik" eğilimini geliştirdi.

"Birlik" eğiliminin gelişmesi, ortak düşmana karşı asgari koşullarda da olsa sol güçlerin hareket birliğinin örgütlenmesi için elverişli şartlar yaratıyordu. İşte, ana hatlarıyla irdelemeye çalışacağımız "birlik"ler, görünürde böyle bir gereksinimi karşılamanın bir ürünü olarak ortaya çıktı. Görünürde diyoruz, çünkü gerçekte yaklaşımlarda isabet yok. Çünkü, "birlik" eğiliminin kabardığı bu dönemde tarihsel görev, yenilginin öğreticiliğinden de yararlanarak ayrılıkları nedenlerini, yeni dönemin hızlandıracağı saflaşmaların, kaçınılmaz bölünmelerin yaratabileceği yeni sorunları açığa çıkarmayı ve "birlik" çalışmalarını somut koşullara uyumlu bir biçimde sürdürmeyi gerektiriyor; "birlik" adına, birbirlerine tutunarak statükoları korumayı, "birlik"ten yararlanarak varlıklarını sürdürmeyi, sorunlarını aşmayı ya da kitlelerin birlikten yana ağır basan eğilimlerini sömürmeyi dışlıyordu. Ne var ki, program hedefleri ne olursa olsun atılan "adım"lar, nesnel olarak bu ikincisine, dolayısıyla devrimci süreci bulandırmaya, "birlik"lerin önünde engel oluşturmaya hizmet etti, bloklajmalara neden oldu.

Sorunu, birliksürecinde yaşanan legal ve

"illegal" deneyimler üzerinde somutlaştırarak kavramaya çalışalım: 12 Eylül sonrasında bir bütün olarak devrimci hareketi sarsan ideolojik, politik ve örgütsel sorunların ve yeğlenen "çözüm" yöntemlerinin yarattığı çatışma ortamında, değişik türden "birlik"lere, "birlik" girişimlerine, cephelere tanık olundu. Kürdistan "Dörtlü"sü, FKBD, HEVKARİ, 6'lı, Siyasal Platform Toplantıları vb... Açık ki, bu değerlendirmemizin boyutları birlik sürecinde yer alan sözkonusu gelişme ve örgütlenmeleri tüm yönleriyle irdelenebilecek değil. Bununla birlikte, bu yazımızda, yukarıda da belirttiğimiz gibi— sadece yaşanan "birlik" deneyimlerine kaynaklık eden anlayışların ortak özelliklerini ve sözü edilen örgütlenmelerin nesnel olarak neye hizmet ettiğini açığa çıkarmakla yetineceğiz. Şöyle ki:

1—Sözkonusu "birlik"leri şekillendiren anlayışların ortak özelliği, nesnel koşulların gözardı edilmesi ya da görmezlikten gelmesidir. Bu ise, herşeyden önce bulunan suda balık avlamaya benzer. Bunun da ötesinde yapılmak istenen işin ciddiyetiyle bağdaşmaz. Çünkü, iktidarı hedefleyen örgütlenmelerin ciddiyeti, öncelikle ortaya çıktıkları şartların doğru bir biçimde tahliliyle orantılıdır. Bu da, aşgari koşullarda yaşanan sürecin belirgin özelliklerini kavramaya bağlıdır. Oysa sözü edilen örgütlenmelerin yaşanan süreç ve buna ebek eden geçmiş karşısındaki tavırları bu bakımdan önemli bir göstergedir. Örneğin FKBD'nin Ortak Platform metninde konuya ilişkin olarak şöyle deniyor:

"Geçmişte hareketlerin çoğunluğu henüz oluşum halindeydi; temel görüşlerini geliştirme, oluşturma sürecinde idiler. Herkes kendi teorik görüşlerini pratiğe geçirmenin yollarını arıyordu. Gurur arası yoğun bir rekabet egemendi. Tüm güçlerin üzerinde anlaşıp uzun vadeli bir program ve perspektif yokluğu, bir dizi hata ve eksiklere yol açıyordu. Halklarımızın güçlü birlik talebi bu ve benzeri nedenlerle yerine getirilmedi."

"Geleceğin devrimci mücadelesi ancak yakın geçmişin tarihi önemle sahip tecrübe ve deneyimlerinin üstünde yükseltilirse başarıya ulaşacaktır."

İlk anda bu dizele bakıldığında, geçmişten, geçmişin öğreticiliğinden gerekli dersin çıkarıldığı ya da çıkarılmak istendiği kanısı uyanıyor insanda!... Ne var ki, bu "ünlü" belirlemeler, özünde, günah çıkararak tarihsel gerçekliğin maskelenmesini hedefliyor. Zira FKBD, tarihi önem atfettiği geçmişi teğet geçerek ürünü olduğu nesnel koşulları bile görmezlikten geliyor ya da bunların üstünden atlamaya çalışıyor. Ve bunun içinde, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimci, demokratik güçlerinin, halklarımızın özlemini duyduğu "birlik"leri yaratamamalarının mücadelesinin doğal bir gelişimi gibi gösteriyor. Dolayısıyla "oluşum" halinde olan ya da diğer bazı örgütlerin ideolojik, politik ve örgütsel yapılarından kaynaklanan ve değişik türden "birlik"leri dolayısıyla etkileyen ayuka çıkmış hata ve yanlışlıklar olağan gibi gösteriliyor. Dahası, kökleri geçmişin derinliklerine kadar uzanan hata ve yanlışların kaynağı, FKBD dışında veya orta yerde aranıyor. Bunların nedenleri, kaynaklıklarını sağlıklı, "sol"lu anlayışlar değil, açığa çıkarılmak istenmiyor; tersine yuvarlak ve parlak sözlerle geçiştirilmeye çalışılıyor. Hal böyle olunca FKBD'nin, "geçmişin tarihi öneme sahip" hangi tecrübe ve deneyimlerinde iktidar mücadelesini yükselteceği ister istemez kafalarda soru işareti yaratıyor.

İkincisi ve en önemlisi, "geçmişte henüz oluşum halinde" olan, daha sonra "temel görüşlerini geliştirme" fırsatı bulan ve bunları "pratiğe geçirmenin yollarını" arayanlar kimlerdi? Ve bunlar, ideolojik, politik ve örgütsel yapılarıyla sınayı verebildiler mi? Veremedilerse (ki, veremedikleri açık) faşizm karşısında uğranılan yenilginin daha bir göze batırıldığı sorunlar, anılan örgütleri yeni sorunlarla karşı karşıya, hatta yeni ideolojik, politik ve örgütsel arayışlar içine itmeyecek miydi? "Tehlike" canları bu örgütler için de çalışmayacak mıydı? "Direniş Cephesi"nin ettiği parlak sözlerin ışığında bu soruları kendisine yönelmesi ve yanıtını araması gerekmiyordu? Kuşkusuz bu, FKBD'nin ortaya çıktığı somut şartların gerçekçi bir değerlendirmesi için zorunluydu. Ancak "Direniş Cephesi" bunun üstünden atlamayı yeğledi. Ama yaşamın kendisi, FKBD'nin geçirdiği depresyonlar ve çözümlü, bu ve benzeri soruları çok açık ve acı bir biçimde yanıtladı. Dünyün, bugünün habercisi olduğunu açığa çıkardı. Devrimci sürecin, geçmişin doğru değerlendirmesinin iktidar mücadelesini hedefleyen örgütlenmeler için zorunlu olduğunu, bunu gözardı etmenin zaferi önemli ölçüde etkileyeceğini, hatta sözkonusu örgütlenmeleri işlevsiz kılacağını —FKBD deneyimi ile— bir kez daha gösterdi.

Daha ilginç bir örnek: HEVKARİ!.. "Kürdistan Yurtsever Güçbirliği, Kürdistan'ın Kurtuluşu İçin Birlik" olan Hekvaki'nin siyasi birlik mi, cephe mi veya güçbirliği mi, voksa her üçünü de verini dolduracak bir "birlik" mi? Buna karar vermek oldukça güç. İyisini, bunu Hekvaki'nin kendi belirlemesinden kavramaya çalışalım:

"Ulusal demokratik devrim hedeflerini programlaştıran güç ve eylem birliğimiz, bir yandan bu program için mücadele ederken, diğer yandan bunu gerçek anlamıyla omuzlayabilecek bir cephe için koşulları her yönden olgunlaştırmayı ve kendisini ulusal demokratik cepheye dönüştürmeyi amaçlamıştır. Ayrıca örgütlerimiz, güç ve eylem birliğinin, örgütler arasında ideolojik görüş ayrılıklarının giderilmesi ve işçilerin hareketinin örgütsel birliğini sağlama yolundaki çabalara katkıda bulunacağı kanısındadır." (Hekvaki, Prog. s.2)

Bu "ünlü" belirleme, Hekvaki "programların bütününü" içinde değerlendirilebilirse, onun (yani Hekvaki'nin) ne olduğuna karar vermek mümkündür ancak! (Fakat yukarıda belirttiğimiz nedenlerden dolayı burada sözkonusu "programlar"ın tartışmasına giremiyoruz. Bu, başka bir yazının konusu olabilir. Bu bakımdan sadece Hekvaki'nin ne tür bir birlik olduğunu açığa kavuşturmakla yetineceğiz.) Ala Ruzgari (program hazırlığına katılmakla birlikte, programı imzalamamıştır), KUK, PPKK, TKSP ve Tekoşin'in ortaklaşa hazırladığı "ulusal demokratik devrim" programı ve demokratik halk iktidarını hedefleyen "Türkiye ve Kürdistan devrimci—demokratik güçlerinin ortak cephesi için program önerisi"nde mutabakat sağlanmayan bir konu yok. Ve program açısından soruna bakıldığında imza koyan 4 örgütün kaynaşmaması için herhangi bir neden kalmıyor. Zira örgütler "birbirleriyle kaynaştığı zaman, mutabakata varılan şeyler programa yazılır, tartışma konusu olan şeyler değil". (F. Engels, Got. ve Erf. Pro. El. s.64) Dolayısıyla ismi ve cismi "illegale"ye özgü olan Hekvaki, hem "işçi sınıfı hareketinin

örgütsel birliğinin", hem ulusal demokratik cephenin ve hem de "Kürdistan Yurtsever Güçbirliği"nin temelini atan bir "örgütlenme"dir.

İşte böyle bir "birliğin", yani Hekvaki'nin 10 sayfalık "üçlü programında", oluşum sürecine ilişkin toplantı tutanaklarında geçmişi, faşizm karşısında uğranılan yenilginin nedenleri, yaşanan sürece ve Hekvaki'yi oluşturan örgütlerin içinde bulunduğu somut koşullara ilişkin bir tek kelime bile yok!.. Hemde Hekvaki'nin oluşum sürecinde anılan tüm örgütler ciddi ideolojik, politik ve örgütsel sorunlarla karşı karşıya olmasına ve aynı örgütlerin yaşadığı depresyonların, bölünmelerin, kaosun zaman zaman bizzat Hekvaki platformuna yansımalarına rağmen!.. Öyle ki, Hekvaki konpedanlarından bazıları iktidara yürüyen bu birliği (!) sorumsuzca ajitasyon ve propaganda malzemesi yaparken dahi, bunun, hangi örgütsel yapılarla ülke temeline ayak basacağını ya da kağıt üzerinde kalmaktan nasıl kurtulacağını kendilerine bile sorma dürüstlüğü gösterememişlerdir.

2—Hayatın canlı pratiği karşısında işlevsiz kalan sözkonusu "birlik"lerin ağır basan diğer bir özelliği, onların, faydacı dargurupçu, taktik veya günü birlik politik yaklaşımların ürünü olması ve niyet ne olursa olsun objektif olarak kitlelerin "birlik" eğilimlerini istismar etmeye hizmet etmesidir. Yaşadığımız süreçte değişik türden "birlik"lerin, işçi sınıfını, Kürdistan ve Türkiye halklarını memnun edeceği, onların sempatisini kazanacağı bilinen bir gerçektir. Ancak bugüne dek denen "birlik"lerde yanılığın büyüğü, çözülmeye ve kısa sürede bitkisel yaşama girmeye mahkûm olan aynı "birlik"lerin yarattığı sorunların gerek devrimci harekete ve gerekse kitlelere pahalıya mal olmadığı sanıdır. Kaldı ki, bu işlerde baş rolü oynayan bazı örgütlerin tavırları açısından sorunu, salt bir yanlış ile izah etmek de olanaksızdır. Çünkü "birlik" tüccarlığı yapan bu örgütlerden bazıları soruna yalnızca taktik bir sorun anlayışıyla, diğer bazıları ise, statükolarını korumayı, varlıklarını sürdürmeyi, birbirlerine tutunarak sorunlarını aşmayı hedefleyen faydacı ve günü birlik bir politikayla yaklaşıyorlar. Kimi iyi niyetli örgütlerde bu oportünist anlayışların döndüğü çarkın dişlerine takılmış gidiyorlar.

Birlik sürecini olumsuz yönde etkileyen, hatta onun tıkanmasını kaynaklık eden bu anlayışlar, çoğu zaman sürece ket vurma, onu bulandırma pahasına yer yer daha da ileri giderek kendi aralarında, "birbirlerinin muhalefetlerini tanımama, onlara platformlarda yer vermeme ve onları tecrit etme" üzerinde pazarlıklara oturuyor ve anlaşmaya çalışıyorlar!.. Fakat buna rağmen programlarda, bu mantığın kamufla edilmesi ihmal edilmiyor. Örneğin Hekvaki'nin ulusal demokratik devrimi hedefleyen programında şöyle deniyor:

"HEVKARİ, bu ortak mücadele ilkelerini ve ortak amaçları benimseyen tüm yurtsever, devrimci ve demokratik örgütlere, grup ve kişilere açıktır." (Hev. Pro. s.4)

Ne var ki, diğer bazı "birlik"lerde olduğu gibi, Hekvaki güçlerinin çoğunluğunu bir araya getiren asıl sorun program değil, dargurupçu, faydacı ve statükocu anlayışlardır. Ve bu anlayışlar açısından ilkelerin güncel politikaya feda edilmesi konusunun

da en ufak bir sakınca yoktur! Bunu, Hekari'nin toplantı tutanaklarında, bugün sürdürülen canlandırma görüşmelerinde ve bizzathı Hekari programında görmek mümkündür. Örneğin "birlik" havarisi kesilen TKSP oportünizmi, Hekari'nin kotarılmaması için parti programından bile "fedakarlık" yapıyor:

"Tarihi gelişme, Kürt ulusal sorununun çözümünü iki biçim de karşımıza çıkarabilir:

"1. Kürt halkının başlıca kendigüçleriyle, Türkiye'de genel bir devrim hareketini beklemeksizin, ulusal kurtuluş savaşına girişip bunu başarıya ulaştırması.

"2. Kürdistan işçi sınıfı da dahil, Türkiye işçi sınıfının birlik halinde başını çekeceği, halkların ortak bir devrim hareketiyle gerici burjuva ve toprak sahipleri iktidarının yıkılması, demokratik bir halk iktidarı oluşturulması."

"...Bu değerlendirmeyi yaptığımızda ikinci olanağın ağır bastığını, ulusumuzu daha kısa sürede ve daha emin, kurtuluşa götürebileceğini görüyoruz." (TKSP Pro.s.14-15)(Abç.)

Şunu anti parantez olarak belirtelim ki, yukarıya aldığımız alıntıları, Kürdistan devriminin stratejik hedeflerini tartışmak için buraya aktarmadık. Sadece, statükonun korunması için "ilerleyen" oportünizmin ilkelerini güncel politikaya nasıl feda ettiğini açığa çıkarmak istedik. Yukarıdaki belirlemelerde görüldüğü gibi, Kürdistan devriminin stratejik hedefini demokratik bir federasyona bağlayan "ikinci" çözüm biçimini savunma, hatta onu mutlaklaştırmak için kendini zorlayan TKSP oportünizmi, Hekari programında ülkenin bağımsızlığını hedefleyen birinci çözüm yolunun ön plana çıkarılmasına evet demekte bir sakınca görmüyor. Şöyle ki:

"Kürdistan toplumu bakımından bugünkü somut tarihi koşullarda gündemde olan ulusal demokratik devrimdir. Örgütlerimiz üzerinde birleştiği program, bu aşamaya uygun düşen mücadele ve iktidar programıdır."

"Bu amaçla bir araya gelerek oluşturduğumuz Hekari, aşağıdaki temel program hedeflerini benimsemiştir ve bu hedeflere ulaşmak için mücadele eder:

"—Emperyalizmi kovmak, Türk sömürgeciliğinin ve yerli işbirlikçilerinin egemenliğine son vermek ve Kürdistan Demokratik Halk Cumhuriyetini kurmak;" (Hev.pro.s.2)(abç.)

"—Bağımsız ve bağılantısız bir politika gütmek;..." (Hev.Pro.s.4)(abç.)

Oportünizmin belirsizlikleri "aşması", "ilerlemesi" iyi bir şeydir, denilebilir. Ancak yaklaşımda isabet yok. Çünkü TKSP oportünizmine göre statükonun korunması için ideolojik, politik ve örgütsel her türlü manevra mübahdır. Dolayısıyla "çözüm yolları"nın yer değiştirmesi, —özellikle bu aşamada— onlar için pek önemli değildir. Zira onlar, işlerini "bitirdikten", yani TKSP—Roja Welat'ın "işini gördükten" sonra bundanda çark etmenin yollarını bulurlar. Zaten Hekari programının kendisi de buna müsaittir.

Bu "politika", daha açık bir biçimde Siyasi Platform toplantılarına yansıyan 6'lını tavrıyla kendini gösterdi. Örneğin 28—29.3.1984 tarihlerinde ...'deki Siyasi Platform toplantısında, KIP ve PPKK meselesi gündeme geldi, PPKK toplantıyı

terk etti. 19—20 Nisan 1984 tarihleri arasında yapılan toplantıda TKSP ve TKSP—Roja Welat sorunu gündeme getirildi. TKP ve TKP—İşçinin Sesi yedekte tutuldu. 6'lı bu toplantıya hazırlıklı, anlaşmalı gelmişti. Benimsedikleri güçbirliği metnine (metin, Roja Welat'ın 19—20. sayısında yayınlanmış) rağmen, Platformu, tkamak, dağıtmak kararındaydılar 6'lı taraftarları!.. "Gerçekçe"leri ise şöyleydi:

"TKSP: (...)TKSP—Roja Welat, partimizin 10 yıllık geleneğine sahip çıkıyor. Bir örgütü iki güç temsil edemez. Bu ilkel bir sorundur. (...) Ayrıca ismin de ötesinde TKSP—Roja Welat'ı bir örgüt olarak kabul etmiyoruz. (...) Onlar varsa biz yokuz."

"TSIP: Bizce sorun, siyasal örgütü, merkez yapı olarak kimin temsil ettiği. TKSP—Roja Welat eğer başka bir isimle katılsaydı, olabilir. Arkadaşlar (TKSP—Roja Welat'ın kastedilen—RW) görüşlerinde haklı olsa bile, bu, sosyalist yasalığa aykırıdır. Bu nedenle biz de bu platformda olmayacağız."

"TKP: Biz TKSP—Roja Welat temsilcisinin katılmasından yana değiliz. Aksi halde biz de bu platformda olmayız."

"TIP: TKP ve TSIP'li arkadaşların görüşlerine katılıyoruz. İlkel kararlara varmak zorundayız. Şekil sorunları hafife alınmaz. TKSP diye bir olgu var. Politik tercihlerde kararsızlıklara yer yoktur. (...) Yarn başkaları da 'Bolşevik PKK' olarak buraya gelebilir. (...) "

"PPKK: Partinin merkez çoğunluğu hangi taraftaysa onun tanınması gerekir. Yarn başka bir örgüt de gelebilir (kastedilen, KIP ya da KIP—GBK'dir—RW). Bu nedenle biz de imzamızı çekiyoruz." (Siy.Plattop.Notları)

6'lının diğer üyesi TKEP de benzer gerekçelerle toplantıyı terk etmişti. Toplantıya katılan örgütlerin çoğunluğu ise, bu bölücü tavrın karşısında yer almış ve Siyasi Platform çalışmalarına devam edilmesi yolunda çaba harcamıştı.

Öncelikle şunun altını çizmek gerekir ki, olay, TKSP—Roja Welat ve TKSP'ni ilgilendiriydi kadar tüm sol siyasal örgütleri ilgilendiriyor. Ve örgütlerin büyük bir çoğunluğu aynı ya da benzer sorunlarla karşı karşıya. Örneğin, Ala Rızgari—Rızgari, KUK—KUK Sosyalist Eğilimi, PPKK—KIP, TKP(B)—TSIP, TKP—TKP İşçinin Sesi, Kurtuluş—Kurtuluş Örgütü, vb. Dahası, faydacı, dargrupcu, pazarlıkçı "politikalar"ın, ilkel ve duygusal tavralları sorununu, merkezi güçbirliklerinin, hatta sıradan eylem birliklerinin önüne engel olarak çıkarılması ve sözkonusu "birlik"lerin büyük bir bölümünde bu durumun, önemli bir işlev görmesidir. Bu bakımdan yaşanan deneyimler ışığında sorunun açıklığa kavuşturulması gerekir. Çünkü bölünme ve saflaşmaların biçimlendirdiği değişik yapıların bir bölümüne çizgi çekmek ya da onları "eritmek" isteyen reformist ve oportünist anlayışlar esasta, "sosyalist yasalık", "MK çoğunluğu", "bir örgütün temsili meselesi", "ilkel olmak" vb. "teori"lerle devrimci hareket içindeki ayrışmaları baskı altına almak, dolayısıyla sürece ket vurmak istiyorlar.

Oysa bilimsel gerçekler, ulusal ve sosyal devrimlerin yaşayan deneyimleri grup çıkarlarını, Kürdistan ve Türkiye halklarının temel çıkarları önüne koyan "ultra

sosyalistlerin" perva tanımayan bu grupçu ve bölücü tavrılarını çok açık bir biçimde yadsıyor:

Birincisi, 6'lı mütefiklerin iddia ettiği gibi, "bir örgütün" ayrı ayrı güçler tarafından temsili sözkonusu değildir. Dolayısıyla TKSP oportünistlerinin, benzer dertlerden muzdarip olanların ve TKP odağında "siyasal tercihlerini" yapanların iddiaları, her şeyden önce maddi dayanaktan yoksundur. TKSP—Roja Welat temsilcisinin anılan toplantıda belirttikleri görüşler bu gerçeği bütün çıplaklığıyla ortaya koymaktadır:

"Sorun çarpıtılmamalıdır. TKSP ve TKSP—Roja Welat arasındaki sorunlar, buraya taşınmamalı, platform tıkanmamalıdır. Sorun, kavramak isteyen örgütler açısından açıktır. TKSP içinde mazisi geçmişe dayanan bir ayrışma sözkonusudur. Ve bu mücadelenin her alanına yansımıştır. Bir örgütün farklı yapılarca temsili sözkonusu değildir. Sözkonusu olan, aynı örgütün bünyesinde ortaya çıkarsa ve sol kanatların temsildir. Ayrışma ve saflaşma sürecini belgeleyen yazılı metinler bunun kanıtıdır. Bu anlamda, TKSP—Roja Welat, sol kanadın gerçek ve tek temsilcisidir. TKSP ise, parti içindeki ideolojik, politik ve örgütsel ayrışmada sağ kanadı temsil etmektedir. Onlarla böylesi platformlarda, —platformları meşgul etmeden— ortak bazı şeyler yapılabilir. Partinin 10 yıllık geleneğine sahip çıkma meselesine gelince: Geçmişin acımasız bir biçimde eleştirilmesi, siyasal çıkışımızın önemli bir nedenidir. Ama bu, geçmişin inkar anlamına gelmez. Ve hiç kimse devrimcilik adına bu nu bizden istemez. Bu nedenle TKSP—Roja Welat olarak biz, geçmişin mirasına elbette ki sahip çıkacağız. Ve olumsuz yönlerini eleştirirken, olumlu yönlerini mücadelemizin deney kaynağı olarak değerlendireceğiz. İşte bazıların sorun yapmaktan istediği isim meselesi de kaynağın buradan alınmadır. Kaldı ki, bu, bu platformun çözeceği bir sorun değildir. Hayatın kendisi ancak bunu çözecektir." (Siy.Plattop.Notları.)

Görüldüğü gibi sorun gayet açık. 6'lı bloğun iddialarının tersine "bir örgütü" ayrı güçlerin temsili değil, geçmişin doğru ve yanlış bünyesinde geliştiren mirasa dayanan farklı siyasal yapıların temsili sözkonusudur.

İkincisi, "MK çoğunluğu", "sosyalist yasalık" vb. iddialardır. Eğer bu iddialar, işçi sınıfı bilimi adına piyasaya sürülmeseydi, sadece güler geçerdik. Gel gelelim ki, devrimci dünya görüşü adına sözkonusu iddialara sarılanlar yalnızca bununla da kalmıyor, bu yolda yeni "teori"ler geliştirmeye çalışıyorlar! Bu bakımdan sorunu, devrimci mücadelenin zengin deneyimlerine baş vurarak açıklığa kavuşturmak, bir bütün olarak devrimci hareketin gereksinim duyduğu devrimci prensipleri açığa çıkarmak gerekiyor. Örneğin bir olay: Venezuela'da, devrimci mücadelenin en zorlu, sıkıntılı döneminde Venezuela Komünist Partisi içinde kökü geçmişe uzanan iki akım, açık bir çatışmaya girer. Bu akımların niteliğini, Fidel Castro'nun "13 Mart"ın 10. yıldönümünde Havana Üniversitesinde yaptığı tarihi konuşmasında, okuduğu belgelerden öğrenelim:

"Gerçekte Venezuela Komünist Partisi içinde iki önemli akım çatışmaktadır.

"Bunlardan ilki, Parti'nin tabanında

yalnızca küçük bir azınlık tarafından tutulan ama Politik Büro ve Merkez Komitesi üyeleri arasında çok güçlü olan bir akımdır.”

“Diğeri ise, Partinin çoğunluğunca desteklenen ama yüksek örgütlerin liderleri arasında güçsüz kalan bir akımdır. Bu akımın önderi, yalnız taktik ve plan değişimlerine karşı çıkmakla kalmayıp, tutulan devrimci mücadele yolunun güçlü bir eleştirisini de yapan Yoldaş Douglas Bravo’dur.

“Apaçık ortadadır ki, bu ayrılıkların özü silahlı mücadele sorunudur. VKP içindeki bir grup lider, ta başlangıçtan beri silahlı mücadeleye karşı çıkmaktaydılar.

“Hiç kuşkusuz, Yoldaş Douglas Bravo’nun cezalandırılması, bu değişikliklerin başlangıcıdır. (D.Bravo, VKP MK’da yalnız başına kalıyor—RW) Bu adamlar, bütün mücadeleye biçimlerini kendinde toplamayıp, gerila ve taktik ünitelerin eylemlerini durduran yeni taktik devresine karşı çıkan herkesi, disiplin işlemleri yoluyla susturmayı tasarlamaktadırlar.” (F.-Castro, Dev.İç.Sav. Kom. Den. Yar v.s.45,46,47)

VKP MK’da, Partinin “yüksek örgütlerinin liderleri” arasında oldu kça güçsüz kalan bu devrimci akımı destekleyen F. Castro, VKP sağ kanat liderliğinin en sert eleştirilerine hedef olmuştu. İşte, VKP sağ kanat liderliğini mahkûm eden, devrimci kanada desteğini açıkça ilan eden F. Castro’nun bu ünlü “söylevi” tartışmamıza ışık tutan somut ve ilginç bir örnektir:

“Ve bizim için, devrimciler için —bozguncular ve teslim olmak isteyenlere, ‘ya ülkeni kurtar, ya Venezuela için öl’ diyen, bir grup teori şarlatanı değil, bir savaşçılar grubu olan adamlar arasında bir seçimi yapmamız— temel bir devrimci prensip ve ahlak sorunu olarak, bu savaşçılarla dayanışmamızı açıklamamak olanaksızdı.”

“Hangi devrimci prensipler, düşünce ya da temeller adına bozguncuların; sağcı teslim olma yanlısı akımın haklı olduğunu söylemeye zorunluyuz? Marksizm—leninizm—leninizm—leninizm adına haklı olduklarını söyleyemeyiz. Uluslararası komünist hareket adına mı? Yoksa, onun bir komünist partisinin liderlik sorunu oluşu mu bizi buna zorluyor? Bizim uluslararası komünist hareketten anladığımız bumudur? Bizim için uluslararası komünist hareket, her şeyden önce komünistlerin, devrim savaşçıların hareketidir.”

“Bizim bildiğimize göre uluslararası komünist hareket bir kilise, bir mezhep, bir mason locası değildir. Bizi herhangi bir zayıflığı kutsal kılmaya, herhangi bir sapmada her türlü reformist ve sahte devrimciyle karşılıklı hayranlık politikası gütmeye zorlamaz.” (F. Castro, Age.s.59,62,63)

İşte uluslararası komünist harekette, tartışma konusu olan bir olay, sağ kanat “MK çoğunluğu”na karşı takınılan devrimci bir tavır ve “sosyalist yasallık”... Ve işte, zevahiri kurtarmak isteyenlerin işçi sınıfı bilimi adına geliştirmek istedikleri “teori”ler!..

Bu anlamda, “siyasal tercihlerde karşılıklıklara yer” olmadığı doğrudur. Ancak bu yapılırken, dürüstçe yapılmalı, devrimci dünya görüşünün kendi tekellerinde olduğu anlayışıyla hareket edilmemeli—çünkü “gerçekçe onların tekel altına aldıkları reformizmdir”—ve siyasal ter-

cihler güç birliklerinin önüne engel olarak çıkarılmamalıdır. Aksi tavır ve davranışların—bugüne dek edinilen deneyimlerde de görüldüğü gibi—“birlik” sürecini olumsuz yönde etkileyeceği, yığınların “birlik” istemlerini istismar edeceği ve bunalmı derinleştireceği açıktır.

Üçüncüsü, örgüt olup olma sorunu. Açık ki, devrimci bir örgüt olmaya da böyle bir örgütü yaratmayı hedeflemek için, “ultra sosyalistler”in veya oportünistlerin tevccühünü kazanmak, onların onayını almak gerekli ve zorunlu değildir. Dahası, bir örgüt (hangisi olursa olsun), reformizmin kuyruguna takılarak devrimci olamaz. Zira devrimci bir örgüt olmanın kriterleri, devrimci dünya görüşüne, leninist örgüt prensiplerine, kararlı ve korkusuz bir mücadele hattına sahip olmaktır. Ve doğası gereği sağ ve “sol” oportünizme karşı savaşı içerir, bu mücadele içinde çelikleşir. Faşizme, sömürgecilğe ve emperyalizme karşı mücadelede örgüt olmanın asgari kistasları ise, merkezi bir yapıya sahip olmak ve düzenli politika üretebilmektir. Bu ise, başkalarının örgüt olup olmasına karar vermeye yeltenen akıl fukaralarının siyasal platformlara yansıyan tavırlarını yadsır.

“Sırtlarında tek bir tüy olmayan”ların kendilerine rahatlıkla “kartal” adını veribildikleri bir ortamda, bazıların devrimci hareketin hakemliğine soyunması pek şaşırtıcı değildir. Çünkü varlıklarını tehlikede görenlerin bu ve benzeri “taşkınlık”lara dogaldır(!) Doğal olmayan, “vatan”, “millet” adına ve “birlik” tüccarlığı maskesi altında siyasal ve demokratik platformları ipotek altına almaya çabalamak, böylece A ya da B örgütünü dışlamayı, statükonun korunmasını amaçlamaktır. Hemde koltuk değneği işlevini gören imzalarla, reformist dayanışma ve makyavelist yöntemlerle birlik platformlarının önünü tıkayan “yeni prensipler” geliştirmeyi hedefliyerek!.. Açık ki, bu tavır, salt kitlelerin “birlik” eğilimlerini istismar etmekle de izah etmek olanaksızdır. Zira bu, reformist taktik manevraların da ötesinde, “bir pire için bir yorgan yakmak”tır. Bölücülüğün, işçi sınıfına ve emekçi yığınlara karşı sorumsuzluğun, ilkesizliğin kaba bir ifadesidir.

3—Anılan “birlik”lerin diğer belirgin bir karakteri, aynı ayrı kümelenmeleri tahrik etmeleri ya da bilinçli olarak en geniş anti—faşist ve anti sömürgeci birlikleri engelleme işiyle görevleridir.

Faşizme ve sömürgecilğe karşı en geniş güçlerin birliği, Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak çıkarlarının dayattığı nesnel zorunlulukların bir gereğidir. Ama buna rağmen, yurtsever ve demokratik güçlerin oldukça dağınık ve heterojen bir yapıya biçimlendiği ülkemiz gerçeğinde bu işin üstesinden gelinmesi elbette ki kolay değildir. Fakat bunun böyle olması, “yangından mal kaçırma” anlayışıyla oluşturulan “birlik”leri, “sosyalistlere özgü” dar çerçeveli “birlik” girişimlerini, taktik ve günü birlik politikaların ürünü olan odaklaşmaları haklı kılmaz. Ne var ki, “birlik” yolunda atılan “adım”lar da, bu işlevi görmekten öteye gidememişlerdir. Dolayısıyla, sözkonusu “birlik”ler, hayatın kendisi tarafından işlevsiz kılınmakla kalmamış, aynı zamanda birlik sürecinin tıkanmasında belirleyici bir unsur olmuştur.

Ancak sürecin acımasız ama ağır ilerleyişi karşısında varlık olmadan çözülen, kendi anlayışı içinde gömülü kalan “birlik”lerin yaşanan acı ve öğretici deneyimlerine rağmen, aynı tavırlarla ve fakat daha ince yöntemlerle en basit evlem birliklerinin önüne çıkılıyor. 12 Eylül Eylem—birliği Platformunun bölen tavırlar (gazetemizin 12 Eylül özel sayısında bu konuya değinilmiştir), İsveç’te “Türk ordusunun saldırısına karşı Kürt halkı ile dayanışma komitesi” girişimi ve F.Almanya’da “Kürdistan halkına karşı savaşa son, idamlar, işkenceler durdurulsun, politik tutuklulara özgürlük, genel af” eylem “platform”u çalışmalarında başvurulan sekteklik ve dayatmacılık bu bakımdan ilginç örneklerdir.

Evet, bütün bunlar faşizme, sömürgecilğe karşı savaşta en geniş güçlerin birliği adına yapılıyor!.. İnsanın “pes” diyesi geliyor... Söylenenler, yazılanlar ve programlara “derç” edilenlerle yapılanlar arasında korkunç bir zıtlık, terslik var. İlginç bir örnekle sorunu kavramaya çalışalım:

“...TKP, itifaklar sorununa stratejik bir düzeyde bakmıyor. O, ortak düşmana karşı hangi güçlerin bir araya gelmesi gerektiğini pek düşünmüyor. Eğer öyle düşünseydi, dostu—düşmanı iyi biçimde birbirinden ayırsaydı, Kürdistan ulusal—demokratik güçleriyle, Kürt halkının devrimci, ilerici güçleriyle içtenlikle, uzun vadeli bir ‘birlik ve dayanışma’ politikası güder ve onları birbirlerine karşı kullanarak dağıtmaya heveslenmezdi. Oysa TKP itifaklar sorununa yalnızca bir taktik sorun olarak bakıyor ve ‘taktiği’ de işte budur.”

“Devrimci Demokratlara gelince, yukarıdan beri söylediğim gibi, onları da böyle sine bir dayanışmaya sürükleyen nedenler, devrimci hareketin çıkarları değil, dar grup çıkarları ve yararcılık anlayışıdır.”

“Bu tutum, Türkiye’de anti—faşist bir cephenin oluşturulması çabalarında da görülmektedir. TSIP’in son yıllarda üzerinde ısrar ettiği, ‘sosyalistlere’ özgü, dar çerçeveli ve daha baştan birçok anti—faşist gücü dışarda bırakacak, ayrı kümelenmelere yol açacak olan bir anti—faşist güçbirliği politikasına Devrimci Demokratlar da hevesle sarılmışlardır.” (UDG Neden Hayata Geçmedi Bro. Özgürlük Yoluy. s.19,20,21)

Görüldüğü gibi, dün bunları söyleyenler bugün pratikte yansıyan makyavelist manevraları ile TKP, TSIP ve Devrimci Demokratları da geride bırakıyorlar!.. Bu bakımdan kimlerin ne dediklerine değil, ne yaptıklarına bakmak gerekiyor. Soruna bu perspektiften yaklaşıncı, bloklaşmaları, dayatmacılığı meşru kılan hiç bir neden yok. Çünkü yaşanan ve yaşanmakta olan “birlik” deneyimlerinde ortaya çıkan kümelenmelerin hiç biri, demokratik birlik zemininde ortaya çıkmamıştır. Kaldı ki, bloklaşmanın kaçınılmazlığı, demokratik birlik hedefleri üzerinde olursa, bir zorunluluk haline alabilir. Ve haklılığının ölçütü de budur. Siyasal platform çalışmalarını, benimsedikleri demokratik hedeflere rağmen çıkmaza sokan 6’lının tavrı bu bakımdan ilginç bir örnektir. “Birlik” adı altında en geniş güçlerin birliği politikasına karşı işleyen bu ve benzeri blokların ya da güç ve tavır birliklerinin “haklılığı” (!) bir yana, onların nesnel olarak nelere ve kimlere hizmet ettiği açıktır.

Devam edecek

vaşçılarını, Roja Welat'ı, ülke-
de sömürgeci faşist baskıların
vahşeti altında yığınlara
ulaştırmaya çalışan militanları
—sayıları bir avuç da olsa—, ka-
prislerinizi tatmin etmek için
bir kalemde "yılğın", "karam-
sar", "inançlarını yitirenler",
"karyerist", "kalleş" vb. ilan
edeceksin ve bununla Avrupa
başkentlerinde devrimcilik
yaptığını iddia etmeye kalkışa-
caksın. Böylesi bir anlayış han-
gi devrimci partide görülebi-
bilir?

Genel Sekreter arkadaş, "**te-
redütsüz ve övünçle** diyebiliriz
ki örgütümüz bir bütün olarak
şaşkınlığa, paniğe kapılmamış
atalete düşmemiştir." (abç)
diyor. Ve bunu her zaman
olduğu gibi Partinin ideolo-
jik—politik hattının sağ-
lamlığına bağlamaktadır.

Bunu açık yüreklilikle Genel
Sekreter arkadaşta soruyoruz.
Gerçekten bu yazdıklarınıza
inanyormusunuz? Eğer bu ka-
dar olay ve gelişmelerden son-
ra birazcık da olsa devrimci dü-
rüstlüğünüz kalmışsa, bunun
cevabını verme cesaretinde
bulunursunuz.

Evet, eğer paniğe ve bunalıma
girmemişseniz —özellikle de
siz— son MK toplantısında
**mevcut MK ile iş yaplamaya-
cağı gerekçesiyle neden Partiden
istifa etmeye kalktınız?**
İstifa dilekçenizi verdikten
sonra toplantıyı terk ettiniz.
Baş danışmanınız, görevinize
"sulanarak" dilekçenin gün-
demleştirilmesini istedi. Diğer
MK üyeleri bu öneriye sert tek-
ki göstererek, size dilekçenizi
geri almanız için yalvarmaya
yakarmaya başlamaları sonu-
cu, "tarihi" dilekçenizin Parti
arşivinde kalması ve gelecek
kongrede MK listesini tek
başınıza seçmeniz koşuluyla ve
bu yetkinin de verilmesi ve de
kararlaştırılmasıyla tekrar Ge-
nel Sekreterlik görevinizi ka-
buletiniz. Buyrun bunun aksini
ve "**övünç**" kaynağınızı
ispatlamaya çalışın! Hodri
meydan... Bu kadarı bile içinde
bulduğunuz ideolojik keş-
mekeş, politik ve örgütsel bu-
nalımı açıklamada yeterli
değildir. Bu tutumunuz bile
PSKT—Roja Welat hattını doğ-
rulamıyormu?

Devrimcilik dürüst olmayı gerektirir

Yığınların mücadelesini
omuzlamak, belli sorumlulu-
kları yüklenmek demektir. Sor-
umluluğunu ve geleceğini
düşünen bir hareket, devrimci
ajitasyon ve propagandayla
kaba demagoji ve makyaveliz-
mi birbirinden ayırt etmesini

bilmelidir. Ideolojik mücadele
adına makyavelizm, çığır-
kanlığa baş vurmak, devrimci
dürüstlüğü bir yana bırak-
maktadır. Herşeyden önce dev-
rimcilik dürüst olmayı gerekti-
rir.

TKSP sağ kanat oportünistleri
devrimci dürüstlüğü elde bı-
rakmada, olayları ters—yüz
etmede Türkiyeli hareketlere
taş çıkartmaktadır. Bir yandan
başkalarına demokrasi ve dev-
rim derslerini vermeye
çalışıyorlar, diğer yandan
"hasımlarını"(!) yıpratmak
için her türlü mücadele meto-
duna başvurmayı kendilerine
mübah görüyorlar.

Riya Azadi'nin 24. sayısında
"Yanlış Yollardan Zafere Varı-
lamaz" başlığının ilk girişinde
şöyle deniliyor:

**"PKK üzerine kitabımız Apo-
cu saflarda bir panik yarattı.
Apoçu şefler, kitapta yeralan
eleştirileri ele alıp cevap-
landırmak yerine küfür,
çarpıtma, karalama dolu bir
kampanya açtılar. Bu nitelikte
bir de broşür yayınladılar."**
(abç)

Başkalarına bu konuda ders-
ler vermeye bayılıyorsunuz
sayın Burkey arkadaş, bunu
yapmadan önce dönüp kendi
durumunuza da bir göz
atmanız gerekmezmiydi? Hani,
bir halk deyimi var: Bir kez
de olsa, eğri otur doğruyu ko-
nuş! TKSP saflarında ayrışma
ve saflaşmadan bu yana
PSKT—Roja Welat hattının 4
broşürü, 5 sayı gazetesi ve
sayısız bildirileri çıktı. Sizin bu
görüşlere verdiğiniz yanıtlar
nasıldır acaba? Bunun da ce-
vabını biz vermeye çalışalım:
Dengé KOMKAR'ın 54.
sayısında "Deli Kavak'ın Hi-
kayesi", Riya Azadi'nin
18—19. sayısında yayımlanan
"9.Kuruluş Yıldönümü" üzeri-
ne konuşmanız (bu konu üzeri-
nde durma gereğini gör-
müyoruz. Murat Sipan yol-
daşımız, Roja Welat'ın 15—16.
sayısında sözkonusu yazınıza
cevap vermiştir). KOMKAR'ın
6. Kurultayı'na gönderdiğiniz
mesajda da şöyle diyorsunuz:

**"Geçen birkaç yılda inanç-
larını yitirenler, karamsarlığa
düşenler ve dökülenler de
oldu. Kendi sonlarını dü-
nyanın sonu gibi göstermeye
kalkışan bu kişiler artık geri-
lerde kaldılar. Bugün artık
onların yapabilecekleri tek
şey, kaçtırdıkları trene taş
atmaktır. Bizim ise yükümüz
ağır, yolumuz uzun. Birkaç
yılğna, bozguncuya ayıracak
fazlavaktimiz yok. Onları yitir-
dik diye üzülmeyiz. Geleceği
belirleyecek olan kitlelerdir,**

**milyonlarca halktır. Gözleri-
mizi kitlelere çevirelim."** (K-
Burkay, R.A.S.25,abç)

Burkey arkadaş, KOMKAR
Kurultayı'na gönderdiği me-
sajla hızını alamamış olacak ki,
R.Azadi'nin 26. sayısında yine
PSKT—Roja Welat hattına iliş-
kin çala kalemle çamur
atmaktadır. Şöyleki:

**"Ama bu zor dönemin koşul-
larına ayak uyduramayıp
yılğnlığa düşen ve sudan ge-
rekçelerle kenara çekilenler,
yine hırs ve karyerizmin de
etkisiyle pusulayı şaşırınlar
oldu. Bunu da doğal karşıla-
mak gerekir. Böyölelerin sayısı
örgütümüz içinde küçük bir
yüzdendir."** (R.A.S.26, abç)

PKK, kitabınıza "küfür",
"çarpıtma", "karalama"yla ce-
vap vermişse, peki PSKT—
Roja Welat görüşlerine, siz nasıl
cevap veriyorsunuz sayın Bur-
kay arkadaş? "Hain", "yılğın",
"inançlarını yitirenler", "ka-
ramsarlığa düşenler", "treni
kaçıranlar", "kalleş", "boz-
guncu" vb. vb. Pekin bu inci-
lerinin uzakta yakından
ideolojik mücadeleyle ilişkisi
varmıdır? Bunlar küfür,
çarpıtma, karalama, çamur
atma değildir? Bunların
gerçeklerle bağdaşan yanı ne-
dir? Böylesi kaba demagojiler-
le, makartici yöntemlerle ta-
banı ne zamana kadar inandı-
rabilirsiniz? Kendiniz bu çir-
kin iftiralarmıza gerçekten
inanyomusunuz ki, tabanı
şartlandırarak bu incilere
inandırmaya çalışıyorsunuz?
Karşınızdakine çuvaldızı
batırmadan önce, iğneyi ha-
fifçe kendinize dürterseniz, ne
yaptığınızı ve ne yapmak iste-
diğinizi daha iyi anlamış olur-
sunuz...

Kemal Burkay arkadaş dev-
rimci dürüstlüğü, mütevaziliği
unutmuş artık. O, dost güçleri,
müttefikleri dahi düşman sa-
flarında sayacak kadar gözü
dönmüş hırçınlıklarla he-
zeyanlar, histerik nöbetleri
geçirmektedir. Girdiği bu dö-
nüşü zor, talihsiz yol onu oksijen
çadırına götürecektir. Bir po-
litikacı kaptirlerini, kinini,
hırçınlığını yenemeyince
doğal olarak gideceği yer batac-
 olacaktır. Onu, oportünistlerle
giriştiği talihsiz itifaktan dön-
dermek için çok çaba sarfettik.
Ne yazık ki, bu konuda
başarısız kaldık. Tabi ki, onun,
o yanı ağır bastığı için...

Kemal Burkay arkadaşın
PSKT—Roja Welat militanları-
na ilişkin dizdiği incileri satır
satır ele alarak cevaplamaya
çalışalım.

1 : "Geçen birkaç yılda

inançlarını yitirenler, karam-
sarlığa düşenler ve dökülenler
de oldu."

Kemal Burkay, PSKT—Roja
Welat hattını "inançsız"lıkla
suçlamaktadır. Bu, çok ağır bir
suçlamadır. Böylesi bir suçla-
ma en azından kanıt gerektirir.
Kafasına eseni söylemek ya da
yazmak bir devrimci politikacı
için son derece gayri ciddiliğin
ifadesidir.

"Inancını yitirmek" herşeyini
yitirmek demektir. Oysa bizim
siyasal olarak varlığımız, bu
sayımızın çıkışı, bu polemigi-
miz bile sizin o ağır itham-
larınız, dolayısıyla partinizin
görüşlerini yalanlamaktadır.

Doldurulmuş getirilerle,
hırçınlıkla kaleme sarılmadan
önce biraz geniş düşünmesini
salık veririz arkadaşımıza..

Inançlı ve inançsız insanları
birbirinden kolayca ayırtede-
bilmesi için de birkaç soru
arkadaşımıza yönelmek zo-
rundayız: "Inancını yitiren"
insanlar, sınırları çarpışarak
geçmeyi göze alabilirlermi?
Inançsız insanlar işkencelerde
direnebilirlermi? Inançsız
insanlar, günde 10 saat çalışıp
kazandığını, çoluk—çocu-
klarının rızından keserek
örgütüne yardımda bulunabi-
lirlermi? Inançsız insanlar,
birgün aç birgün tok gezerek
yayın organını satıp parasını
düzenli olarak gönderirlermi
hiç? Inançsız insanlar örgütü-
ne kendi paralarıyla dizgi alet-
lerini alırlarmı? Inançsız
insanlar, işlerinin dışında
örgütlerini maddi olarak güç-
lendirmek için tatil günlerini
çalışarak geçirirlermi hiç?
Inançsız insanlar, yoldaşlarını
faşist cuntaya kaptırmamak
için kendi hayatını tehlikeye
atarak, yoldaşını arabasının
bagajına koyup sınır geçmeyi
göze alabilirlermi? Evet, eğer
bu çalışmaları inançsız insan-
lar yapıyorlarsa, inançlı insan-
lar ne yapıyorlar, bunun da ce-
vabını siz veriniz sayın Burkey
arkadaş?! Maddi manevi her
türlü fedakarlıktan kaçın-
mayan ve bu çalışmaları yapan
insanları inançsızlıkla suçla-
mak, apolitikliğin, gözü dönmüş-
lüğü yaratmış bir gıftır.
Bu ithamınız, yoldaşlarımızın
mücadelesine, hele hele
üstlendiği görevi yerine getir-
mek için, düşman kurşunları-
ndan kurtulamayarak yaşamını
yitiren Halil (Ahmet Alkan)
yoldaşımızın anısına, mücade-
lesine saygısızlık değildir?

"Karamsarlığa düşenler" bu
işleri yaparlarmı? Hayır. Ka-
ramsarlığa düşenler köşesine
çekilir, "bağımsızlaşma"yı ge-
liştirmek için örgütlü mücade-

leye karşı çıkar. "Bu işlerin sonu olmayacağı" yayar. Likidasyonu savunur. Günümüzde bunun örnekleri o kadar çoktur ki, bu kadarını bile görme- mek siyasi körlüktür.

Burkay arkadaş! İyi bir edebiyatçısın, şairsin, bu konuda haddim olmayarak size bir hikayeyi hatırlatmak istiyorum. Muhakak ki okumuşsunuz. Hikayeleri de çok seviyorsunuz. Bilmem, Anton Çehov'un "Gusev" adlı hikayesini anımsıyormusunuz? Hani, hikayede savaş sırasında ciğerlerinden hastalanmış askerleri terhis ediyorlar. Onları bir gemi ile Rusya'ya gönderiyorlar. Hastalar arasında kendisini beğenmiş, diğer hasta askerleri hor gören akıllı geçinen Pavel Ivaniç diye bir papaz vardır. "Bilgin" Pavel Ivaniç ile köylü asker Gusev arasında tatlı sert sohbetler sürer. Pavel Ivaniç, diğer askerlere, Gusev'e: hepimiz öleceksiniz, hiç biriniz Rusya'ya sağ varamazsınız. Benim ciğerlerim sağlamdır, öksürüğüm midemden gelir. İçinizde varsa varsa bir ben sağ varırım. Sizler zavalıdır vs. der. Bu sözlerden üç saat sonra Pavel Ivaniç'i bir çuvala koyarak denize, köpekbalıklarına yem atarlar. Bu hikayeyi size hatırlatmakla şunu söylemek istiyorum: Aldatmak kötü bir meslektir. Kötü olmakla birlikte başkalarını aldatılabilmek bir beceri, bir akıl ve yetenek işidir de.. Ama akıllı ve becerikli geçinmek için, başkalarını aldatmak adına insanın kendi kendisini aldatması zavalılığın bir ifadesidir.

2: "Kendi sonlarını dünyanın sonu gibi göstermeye kalkışan bu kişiler artık gerilerde kaldılar. Bugün artık yapacakları tek şey, kaçırdıkları trene taş atmaktır."

Kendi sonumuzu dünyanın sonu gösterme diye bir derdimiz olmamıştır. Kaldı ki, biz varız, henüz sonumuz da gelmiş değil. Tavuk uyur rüyasında darı görür... İkibuçuk yıldan beri PSKT—RW, dağıldı, bitti hülyalarıyla avunageldiniz. Bizleri her yıl sorunlarını aşıradaha güçlüğörmeniz, hayal dünyanızı alt—üst ederek ümitsizlendiriyor sizi. Bunun için de son kozlarınızı o eski paslanmış demagojik silahınızla oynamaya çalışıyorsunuz. Ama nafiye...

Burkay arkadaş eğer TKSP içindeki siyasi yaşamımızın sonu diye bunu kastetmek istiyorsa, yine kendisini aldatıyor. TKSP içinde belli arkadaşlarımızın siyaset yap-

ma hakkını gasp ettiniz, ama Kürdistan'da siyaset yapma hakkımızı faşist diktatörlüğün bile engelleme gücü yoktur.

Kaldığı TKSP içinde belli arkadaşlarımızın siyasi yaşamlarının sonu, oportünist—brokratik çürümenin de başlangıcı oldu. Bugün PSKT—RW hattı, TKSP'nin tek devrimci alternatifi olmuştur. Bunun böyle olduğunu şimdi kabul etmeseniz de, pratik ve zamansız bunu kabul etmeyecektir.

Kaçırdığımız trene gelince, hayal dünyanız genişler, gerçeklerden uzak zaman zaman fantazilere kaptırıyorsunuz kendinizi.. Bir trenin lokomotifine binmiş acemi bir makinistisiniz. Bindığınız tren, elektrikli ve Viyana, Paris, Bonn, Stockholm arasında sefer yapmaktadır. Bu trenle Kurtalan'a gidemeyeceğinizi anlamalısınız artık. Kaldığı bu tren bile çoktan denetiminden çıkmıştır. MK'den istifia etmeniz bile bunun kanıtıdır.

3: "Birkaç yılğına, bozguncuya ayıracak fazla vaktimiz yok. Onları yitirdik diye üzülme- yiz."

Bunu demekle bile ne denli aciz olduğunuzu bilmem anlıyorsunuz? Farzedelim ki biz "yılğın" ve "bozguncu" yuz(!), buna rağmen görüş- lerimizi objektif olarak eleştir- mek, kamuoyunu aydınlat- mak, "ipliğimizi pazara çıkart- mak" sizin gibi bir "devrimci"- nin boynunun borcu olma- malıdır? Bunu yapacağımıza kara çalma, küfür etmeyle yeti- niyorsunuz. Doğru mücadele etme yöntemiyle hareket et- mezsiz. Çünkü Parti geçeği- miz, yaşanan olaylar bizleri doğrulamaktadır.

4: "Ama bu zor dönemin koşullarına ayak uyduramayıp yılğınlığa düşen ve sudan gerekçelerle kenara çekilenler, yine hırs ve karyerizmin de etkisiyle pusulayı şaşırınlar oldu."

TKSP oportünistleri, bozuk bir plakin aynı nakaratı tekrar tekrarsöylediği gibi, dönüp do- laşıp aynı karalamalarını te- krarlamaktadırlar. Dönemin güçlüğü, olayların ve sorun- ların büyüklüğü ve görevden kaçmak için açık mücadeleyi başlatmadığımızı ve de köşe- mize çekilip "hayatımızı" yaşamak içinde bu yol seçme- diğimizi, Türkiye ve Kürdi- stan'da sol siyasetle ilgilenen herkes bilmektedir. TKSP üye- leri de bu geçeği böyle bilmek- tedirler. Ama TKSP oportünist

yönetimi bir kere devrimcileri karalamak için başlattığı bu talihsiz demagojilere kendilerini ve tabanı inandırmak için, aynı nakaratı temcî pilavı gibi ısıtıp ısıtıp öne sürüyor.

K. Burkay, "sudan gerekçelerle" kenara çekildiğimizi iddia etmektedir. Gerçekler acaba onun iddia ettiği gibi o kadar basit midir? Parti MK'nin sağa kayışı, onların bu zor dönemde mücadeleyi göğüsleyemeyecekleri—ki aynı şeyleri siz de belirtmiş ve istifa etmeye kalkışmışsınız. Ama siz bu konuda da dürüst davranmamışsınız. Oportünistlerle uzlaşmak, onlardan daha fazla ödün koparmak için, devrimci mücadeleye yerine uzlaşma ve şantaj yolunu seçmişsiniz. Parti içindeki konumunuzu ve yerinizi koz olarak kullanıp, istediğiniz ödünü, yani gelecekteki Kongre'de MK listesini tek başınıza seçmeniz yetkisini aldıktan sonra yerinize oturup susmaya başladınız—, oportünizmin ideoloji, politika ve örgütümüzde yarattığı tahribatlar, cephe ve eylembirliğine yanlış yaklaşım, askeri politika, özgürlük ve bağımsızlık meselesi vb. bütün bunlar "sudan gerekçeler" midir? Peki siz böyle "sudan gerekçeler" e ne şekilde yanıtlar verdiniz? Kongre, konferans önerisinde bulunduk. Yok dediniz. Bize ilişkin aldığınız kararlarla birlikte görüşlerimizin de tabana iletilmesini, bunun gereği yapıldığında kongreye kadar bekleyeceğiz, demiştik. Bu önerimizi de red ettiniz. Biz açık mücadeleyi başlattığımızda, bizi "yılğın", "kaçkın", "hain", "karamsar", "bozguncu" vb. ucuz ve kolaycı bir mantıkla, Parti tarihimizi, geçmişi ters—yüz ederek suçlama- ya çalıştınız. Bize yönelik tasfiyelere giriştiniz. Bu olup bitenler henüz hafızalardan silinmedi. Durumun böyle olduğunu bildiğiniz halde nasıl olur da gerçekleri ters—yüz ederek, aynı gazeli daha bir üst perdeden okumaya kalkışıyorsunuz? Bu kısık sesle, aynı gazeli okuyamayacağınızı neden birtürlü anlamak istemiyorsunuz?!

Partimizin leninist birliğinin sağlanması için Nisan 1983'te 5 temel maddede görüşlerimizi belirterek size öneride bulunduk (bak. K.Saleh, TKSP'de Oportünizm ve Bir 'Eleştiri' Üzerine, s.312—317). Sizin cevabınız, biz o defteri kapattık, "isterseniz kitabınızı götürün bahnhoflarda satınız" oldu. Bütün bu yapıcı ve sorumlu davranışlarımızı hep kötüye

kullanmak, tabanı şartlandır- mak için elinizden geleni yap- maya çalıştınız. Ve sonuçta "şaşkın ördeğe" dönerek esas pusulayı şaşırınlar dasız oldu- nuz.

5: Böylelerinin sayısı örgütümüz içinde küçük bir yüzde- dir."

Yıllarca tabanı "üç kişidirler" diye aldatmaya çalıştınız. Ama taban mücadelenin her alanında PSKT—RW militanlarıyla karşılaşınca, siz oportünistler de, taktik değiştirmek zorunda kaldınız. Artık üç kişi anlamına da gelebilecek (tükürdüğünü- nüzi asla yalamadığınız ve kendi kendinizi aldatmak için gerçeklerle bağdaşmayan, ama gene de ufak bir umut olan) örgüt içinde "küçük bir yüzde" olduk. Bakalım ilerde hele "ne" olacağız?

Sonuç:

TKSP oportünist yönetimi, Partimizde yaratılan tahribatların ve Partimizin bölünmesinin tek sorumlusudur. Aynı yönetim, şimdi daha değişik taktiklerle Kürdistan devriminin önünde aşılması zor engeller çıkartmaya çalışıyor. Biryandan, geçmişte Partimizin mahkûm ettiği, yanlış bulduğu mücadele yöntemlerine (ideolojik mücadele adına) baş vuruyor; diğer yandan TKSP'ye gönül bağlamış, militan kadroları Avrupalının başkentlerinde pasifizmin batığına sürüklemektedir. Partimizi ve onun Kürdistan devrimine inanmış militan kadrolarını böylesi bir bataktan kurtarmanın yolu, oportünizmin temellerine vurarak PSKT—Roja Welat hattını güçlendirmektir. Çünkü PSKT—RW, TKSP'nin tek devrimci alternatifidir. Bukonum, on tarihsel bir görevle karşı karşıya getiriyor. Neden tarihsel bir görevle yüzyüzedir? PSKT—RW militanları tarihsel kişiliklere sahip oldukları için mi? Hayır, asla değil!.. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, tarihi boyunca ilk kez feodal, aşiretçi ve bölgesel örgütlenmelerden kurtulup, sınıf ve ulus temelinde örgütlenmeye yönelmesinden ileri gelmektedir. Eğer PSKT—RW bu tarihi misyonunu gereği gibi yerine getirmezse, Kürdistan devriminin başına Plehanovcu, Kautskici parti ve mücadele anlayışlarının yeni karikatürleri musallat olacaktır. Partimizi oportünizm illetinden kurtarmak için sorumluluğumuz büyük görevimiz zordur. Oportünizme vurarak PSKT—RW hattını güçlendirmeliyiz!..

Gerçeğimizi tartışmak devrimci bir görevdir

III

Partimizde oportünist anlayış, kendini kadro politikasında ve mücadele anlayışında en belirgin bir şekilde göstermiştir. Geçmişte olduğu gibi, bu dönemde de bolca laf edenlere, yani lafazanlara itibar ediliyor, doğruya olduğu kadar yanlış da evet demekte tereddüt göstermeyenlere önemli görevler veriliyor. Kısacası marksist—leninist saygı ve sevgi kurallarının ötesinde “agabecilik” oyununda başkalarına papuç brakmayanlar taktir görüyor, hatta ödüllendiriliyor. Dolayısıyla leninist örgüt prensiplerini, böylesine yoz ve yoz olduğu kadar da bir örgütü çürümeye götüren bir anlayış almış oluyor. Kronikleşen bu anlayış, son dönemlerde, partili insanların kimliklerini rahatlıkla deşifre edebilecek açık bir yozlaşma niteliğine dönüşmüştür. İşte partimizi çürümeye sürecine doğru hızla “ilerleten” oportünizmin bir özelliğidir.

Ulusal kurtuluş savaşları tarihi, bu savaşların zengin stratejik ve taktik deneyimleriyle doludur. Bizlerde ülkemizin somut sınıfsal ve siyasal koşullarını gözardı etmeden bu deneylerden yararlanmak durumundayız. Bu ise, salt bazı doğ-

ru şeyleri kağıda aktarmakla olmuyor. Tersine doğruların pratik mücadeleyle maddi olgulara dönüştürülmesi, yanlışların açıkça mahkum ederek aşılması gerekiyor. Ancak bu yapılabildiği ölçüde sömürge ve bağımlı ülkelerin geri toplumsal ve siyasal yapılarıyla güçlü sömürgeci saldırılar püskürtülebilir, toplum ilerletilebilir. Ayrıca bu sömürgeci düşman saldırılarına “çiçekler” atılarak yapılamaz. Çünkü çağımızın ileri tekniğinin tüm olanaklarından yararlanma imkanına sahip sömürgeci ordulara karşı savaş, herşeyden önce doğru devrimci politik bir hatta iyi eğitilmiş, disipline edilmiş askeri güçler gerektirir. Bu bakımdan partimizin içinde bulunduğu açmaz, yürekler acısıdır.

Partinin bugüne dek askeri bir politikası olmadığı açıktır. Açıkta diyorum, çünkü yaşanan olaylar bunu tartışmasız bir biçimde ortaya koyuyor. Öncelikle sunu belirteyim ki, bu konu parti yaşamımız boyunca hafife alındı. Yer yer bu konuya diktatör çekilmek istendiğinde, değişik türden çarpıtmalarla, oportünist manevralarla ve göstermelik “uygulama”larla geçiştirilmek is-

tenmiştir. Askeri kanattan söz edilmesini bile “sol” culuk suçlaması için malzeme yapan oportünistler, zaman zaman “dostlar bizi alışverişte görsün” diye ya da sıkıştıkları için “askeri güçler oluşturarak” bu işin üstesinden geleceklerini sandılar. Fakat evdeki hesap pazara uymadı. Sosyal pratik, sorunu “bilimsel” laf beleliğiyle geçiştirmek isteyen oportünistlerimizin maskesini düşürdü. Örneğin bir zamanlar, bir gurup (8—10 kişi) partili, “eğitim” için Ortadoğu’nun önemli bir savaş ocağı olan ... bölgesine gönderildi. Ardından “birliklerimiz FKÖ saflarında savaşıyor” vb. bildiriler döşendi. Ancak bozgun başgösterdiğinde, maskeler düşmeye başladığında olayın devrimci bir şekilde tahliline gidilmedi. Makum anlayışın gereği olarak “eğitim”e gönderilen insanların yakasına yapıldı. Zaaf gösterdiler diye birçokları “yargılandı” (ki, bu yargılamanın amacı başkaydı). Ve böylece işin içinden çıkıldı!.. Sıcak ve acımasız bir savaşın yer aldığı bu bölgeye “eğitim”e gönderilen insanların zaf olduğunu zaf gösterdiği doğruydur. Fakat değerlendirmeye konu olması gereken, daha

S.Hoce

doğrusu ders çıkarılması gereken sorun bumuydu? Elbette ki, hayır. Çünkü asıl sorumlu, askeri bir stratejiden yoksun olan MK’nın kendisiydi. “Dostlar bizi alışverişte görsün” anlayıştı. Çoğu yeterli deneye sahip olmayan bir kaç insanı böyle bir alanda kendi başına bırakılması, bir MK üyesinin bile başlarında bulunmaması, bir başına bunun çıplak bir göstergesidir.

Ne ki, bundanda ders çıkarılmadı. Tam aksine askerist stratejinin açık tartışma gündemine getirilmesiyle oportünistler, bu kez can havliyle daha ilginç şeylere başvurdular. Hemen cecik 15 kat peşmerge elbisesi (asker elbisesi) diktirip Kürdistan’a üstlenmeye karar verdiler! “Yılan hikayesine” dönüşen bu gidişin (üstlenmenin) sonu bugüne kadar gelmedi! Zaten bu girişimin göstermelik olduğu, fiyatıyla sonuçlanacağı, elbiselerin giyilip fotoğraflar çekildiği yörede yaşanan ibret verici olaylardan anlaşılıyordu. Nitekim herşey kamuoyunun gözleri önünde açığa çıktı. Aradan bir kaç ay geçtikten sonra diktirilen peşmerge elbiseleri çantalarda Avrupa metropollerine taşındı. DEVAM EDECEK

EKİM DEVRİMİ . . .

Baş tarafı sayfa 20’de.

Çarlık Rusya’sında ulusal ve sömürgeci baskıya son verdi. Böylece 1917 Ekim Devrimine kadar ayrı ayrı ülkelerin iç sorununu ulusal sorun, uluslar ve sömürgeci sorununu haline geldi. Sömürge ve bağımlı ülkelerin rahatlıkla sömürülebildiği çağ kapandı. Dünya sosyalist devrim hareketiyle, anti—emperyalist ulusal kurtuluş hareketlerinin diyalektik bağlantısı bilince çıkarıldı. Proleterya ile ittifak içinde, onun ideolojik—politik öncülüğünde gelişen sömürge ve bağımlı ulusların ulusal kurtuluş devrimleri çağı başlamış oldu. Ve bütün ülkelerin işçileri birleşin sloganı, bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin biçiminde geliştirildi.

Kapitalizmden sosyalizme geçiş ve ulusal kurtuluş savaşları çağını başlatan Ekim Devrimi, aynı zamanda dünya kapitalizminin bağrında bir daha iyileşmesi olanaksız olan ölümcül bir yara açtı. Kapitalizmin “istikrar” efsanesini

tuzla buz etti. Kapitalizmin yıkılış çağını başlattı. Bunalımın ve kapitalist çürümünün kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Proleteryanın, emekçi yığınların ve ezilen—sömürülen halkların kapitalizm karşısındaki güçlülüğünü açık bir şekilde ortaya koydu. Dahası, kurulan ilk proleterya diktatörlüğü ile dünya işçi sınıfı ve ezilen—sömürülen halkların emperyalizme, her türlü sömürü ve baskıya karşı mücadelelerinin devrimci merkezini yarattı. Ekim Devriminin bu işlevi, her gün artan ve genişleyen etkinliği ile, bugün de dünya devrimci sürecinin belirleyici bir ögesi olarak varlığını koruyor. Emperyalist ve gerici saldırganlık, savaş kışkırtıcılığı karşısında önemli caydırıcı bir rol oynuyor.

Fakat Ekim Devrimi, sadece dünyanın sosyo—ekonomik ve politik çehresini değiştirmekle kalmadı, işçi sınıfının ideolojisinde de bir devrim oldu. O, proleteryanın büyük önderi ve öğretmeni Lenin’in yöneti-

minde Bolşevik Partisinin enjin mücadele deneyimi ile marksizmin reformizme, leninizmin sosyal—demokrat akıma karşı zaferinin canlı bir göstergesi oldu. Böylece Ekim Devrimi ile, marksizmin bayrağı altında kapitalizmin ideolojik dayanağını oluşturan sosyal—demokrasinin maskesi düşürüldü, sınırları daraltıldı. II. Enternasyonelin ve sosyal—demokrasinin egemenlik çağı geride bırakıldı. Proleter devrimler çağının marksizmi olan leninizmin, proleterya enternasyonalizminin, III. Enternasyonelin egemenlik devri açıldı.

Ekim Devriminin uluslar arası önem taşıyan diğer bir özelliği, “barış içinde bir arada yaşama” ilkesine dayanan barışçıl bir dış politikanın dünyaya ilen edilmesi ve bu devrimci ilkenin ruhuna uygun bir barış mücadelesinin geliştirilmesidir. Günümüzde, başta Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler olmak üzere dünya anti—emperyalist, demokratik güçleri leni-

nist barış politikası gereği, yeni bir dünya savaşına, yeni yeni bölgesel savaş ocaklarının yaratılmasına karşı çok yönlü bir savaş yürütüyorlar. Bu mücadele, emperyalizmin saldırgan manevralarının alanını daraltıyor, savaşlara kaynaklık eden emperyalist—gerici saldırı ve komplolara karşı güçlü caydırıcı bir denge oluşturuyor. Elbetteki bu, işçi sınıfı, sömürge ve bağımlı ulusların emperyalizme ve gerici müfteklerine yönelen haklı savaşları yadsımaz. Tersine ulusal ve sosyal devrimler için elverişli koşullar yaratır. Bu nedenle, emperyalist—gerici saldırı ve provakasyonlara, savaş kundaklığına karşı mücadele, özü itibarıyla demokratik ve enternasyonalist bir savaştır. Ve barış mücadelesinin özünü oluşturuyor. Açıkta ki, emperyalizme karşı topyekün bir savaşım karakteri kazanan barış mücadelesi, bu anlamda, Kürdistan halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin bir parçasıdır.

Afganistan devriminin 6. yıldönümü nedeniyle, bir arkadaşın Roja Welat için yaptığı incelemeyi okurlarımıza sunuyoruz.

R. Welat Redaksiyonu

Afganistan devriminin ana hatları

III

DHP'nin önderliğindeki devrimci—demokratik güçler, 27 Nisan günü devrim eylemini başlatılabilir ve yönetimi ele almayı başardılar. Devrime mukavemet eden gerici güçlere karşı kaçınılmaz olarak devrim yasaları uygulandı. Ama daha ilk günde bile Kabil ve diğer büyük kentlerin sokaklarında dolaşan tank ve top namluları çiçek ve çelenklerle donatılmıştı. Bu sembolik davranış bile, devrimin ve yeni devrimci iktidarın amacını, bir başka deyimle, gelecek günlerin müjdesini ifade ediyordu.

Devrimi gerçekleştiren askeri hareketi Albay Abdulkadir yönetiyordu. Eylemin esas lideri, Demokratik Halk Partisinin lideri Nur Muhammed Taraki idi. Devrim Konseyi iktidara hakim olduktan sonra yaptığı ilk toplantıda, Nur Muhammed Taraki'yi Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Devrim Konseyi Başkanı olarak seçti. Abdulkadir ise, Savunma Bakanlığına getirildi. Devrim Konseyi, ayrıca sivillerden kurulmuş bir hükümet oluşturdu. Bu hükümetin üyeleri, ağırlıklı DHP olmak üzere Davut Han tarafından yasadışı ilan edilen iki partiden mensuptu.

Devrimci iktidarın ilk önemli kararları, Afganistan Cumhuriyetinin adını Afganistan Demokratik Cumhuriyeti; 1 Mayıs'ın resmi bayram ilan edilmesi; Kraliyet ailesinin devamı olan M. Davud Han ailesinin bütün mallarına el koymak; yurt dışına yalan, yanlış haberler göndererek dünya kamuoyunu yanıltan Batılı gazeteler için sansör uygulamak oldu.

Devrim Lideri Nur Muhammed Taraki Kabil radyosunda yaptığı konuşmada, devrimin başanya ulaşğını, iktidarın duruma hakim olduğunu, bu eylemin iddia edildiği gibi dış güçler tarafından gerçekleştirilmediğini, ayrıca böyle bir şeyin olamayacağını belirtti. Kabil radyosu bu sözlerle, devrimin KGB tarafından yapıldığını iddia eden burjuva basınına cevap vermiş oluyordu.

AFGANİSTAN DEVİRİMİNİN PERSPEKTİFLERİ

Afganistan devrimci—demokratik güçlerinin gerçekleştirdiği devrimin ilk hedefi, dev-

rim liderlerinin ilk günde belirttikleri gibi, feodaliteyi tasfiye etmek gibi sınıfsal bir karakter taşımaktadır. Nitekim devrimci yönetim, iktidara egemen olduktan sonra, ülkede feodal aristokrasinin egemenliğine son verildiğini açıklamıştı. Devrimin lideri Taraki 10 Mayıs günü yaptığı açıklamada, Afganistan'da feodalizmi tasfiye için geniş çaplı ve köklü bir toprak reformunun gerçekleştirileceğini belirtiyordu.

Şu halde devrimin ilk hedefi anti—feodaldır. Ne var ki, devrimin hedefleri sadece anti—feodal görevlerle sınırlı kalmaz. Çünkü eylem, burjuvazi tarafından gerçekleştirilmiş değil. Şayet bu anti—feodal görevi üstlenen sınıf burjuvazi olsaydı, o zaman söz konusu sınıfın hedefi ülkede kapitalizmi inşa etmek olacaktı. Ama Afganistan Devrimi halk güçlerini gerçekleştirdiği demokratik bir devrimdir. İktidara olan devrimci—demokratik güçler, feodal sömürüyü ortadan kaldırırken, yerine kapitalist sömürü düzenini inşa etmeyecektir. Tersine, demokratik devrimin geçiş sürecinde, aynı zaman da ülkenin kapitalistleşmesinde önleyecektir. Büyük kapitalist işletmeler el konularak, kapitalist sömürünün ortadan kaldırılması amaçlayan bir yol izleyeceklerdir. Nitekim Taraki'ni 6 Mayıs tarihli ilk basın toplantısında belirttiği gibi: Devrimci yönetim işçi sınıfı ve ezilen halk kesimleri lehine ilerici bir yol izleyecektir.

Bununla birlikte eldeki verilerden anlaşıldığına göre, Afganistan'daki yeni yönetimin niteliği sosyalist iktidar, yani işçi sınıfı iktidarı değildir. Bir başka deyimle, bu yönetim, emekçi halkı temsil etmekte birlikte proleterya diktatörlüğü değildir. Zaten ülkenin toplumsal yapısı bugünkü aşamada böyle bir iktidarı mümkün kılmaktadır. Ülkede sosyalizmi kurmanın ne maddi teknolojik önkoşulları, ne de bunu gerçekleştirecek düzeyde bir işçi sınıfı bulunmaktadır.

Bu nedenle, işbaşına gelen iktidar, birbirinden soyutlanmayacak ikili bir görevle karşı karşıyadır. Bir yandan feodaliteyi tasfiye edecek, öte yandan feodalitenin yerine kapitalizmi geliştirmeyecek, bunun ye-

rine sosyalizmin maddi teknolojik önkoşullarını yaratma yolunda çaba sarfedecektir. Sosyalizmin maddi önkoşulları ise, üretimin sosyal karakterinin ve sosyal bölünümünün sosyalist kuruluşa el verecek düzeyde belli bir gelişkenliğe ulaşması, dolayısıyla belli bir sanayi ve teknik gelişim düzeyi ve sosyalizmin mimarı, öncü işçi sınıfının yeterli bir nitel ve nicel düzeye ulaşması, işçi sınıfı partisini proleterya diktatörlüğünü kuracak, sosyalist üretimi ilişkilini inşaa edecek bir yetkinliğe ulaşmasını gerektirir.

Bu durum, Afganistan Devriminin izleyeceği hat kategorik olarak kapitalist olmayan yol olarak görünmektedir. Yaptığımız bu değerlendirme kategorik bir nitelik taşımaktadır. Zaten işçi sınıfı bilimi hazır modeller, reçeteler izlememiştir. Afganistan Devriminin de kendine özgü bir yol izleyeceği açıktır.

ABD. Afganistan'a karşı harekete geçiyor

Afganistan'da Nisan Devrimi gerçekleştiği günlerde, İran'da Şah yönetimine karşı kitle gösterileri henüz yeni sayılırdı ve ileri boyutlarda ulaşmış değildi. Bu nedenle, gerek ABD, gerekse onun işbirlikçisi Şah rejimi İran'da boyutlanacak halk hareketinin bastırılacağına kesin gözle bakıyordu. ABD, başlangıçta Afganistan Devrimine karşı İran ve Pakistan'la hareket geçirenken, asıl ümitlerini İran Şahına bağlamıştı. Ne var ki, Afganistan Devrimi, komşusu İran'daki kitle gösterilerinin olumlu yönde etkiledi ve bu gösteriler kısa zamanda güçlü bir halk hareketine dönüştü. 1978 Yaz ayları boyunca giderek İran'da çığ gibi büyüyen halk hareketi karşısında İran Şahı Afganistan'a müdahale olanağı bulamadı ve tüm dikati kendi diktatörlüğünü koruma noktasında yoğunlaştırdı. Monarşist Şah diktatörlüğü kendi işleriyle uğraşırken, Afganistan Devrimini boğazlama görevini Pakistan ve Çin gerici yönetimi üstlendi.

Böylece, Nisan Devriminden sonra ABD askeri uzmanlarının ve Çindanışmanlarının Pakistan'da kurmuş oldukları kamplarda çittikleri karşı—

devrimci gruplar silahlandırılmış olarak, Pakistan'dan Afganistan'a sokuldular. Devrime karşı fiili bir silahlı hareket, emperyalistlerin Afganistan'ın içişlerine doğrudan karışması biçiminde 1979'un İlk Baharında başlatıldı.

ABD, 1978 Nisan Devriminden hemen sonra, Afganistan Devrimine karşı faaliyete girişti. CIA'nın yetkililerinden Luis Dupree, Afganistan'a karşı—devrimi örgütlemek için gönderildi. CIA ajanı Dupree, Afgan gericileriyle ilişkiye geçerek, karşı—devrim birliklerini organize etmek için kollarını sıvadı. Ne ki, Dupree'nin bu çabaları sonuçsuz kaldı. 1978'in Kasım'ında Afganistan yönetimi tarafından sınır dışı edildi. Afganistan'da bir türlü bir üst kuramayan CIA, bu kez şeflerinden Luis Robinson, Venan David, Rogers Brock gibi ajanlarını Pakistan'da üstlendirip, komplo çalışmaları burada yönetmeye başladı. Bu ekip kısa bir zamanda, Pakistan'ın Afganistan sınırına yakın bölgesinde karşı—devrimci bir karargâh oluşturdu. Bu karargâhta, devrikyönetim taraftarlarını, eşkiyaları, haydutları, lumpenleri, devrimden dolayı çarkı bozulan ve ülkeyi terk eden gericiileri ve paralı askerleri bir araya getirerek eğitmeye başladılar. CIA, bu kesimleri bir örgütte birleştirmek için, sınırsız miktarda para, silah ve mühimmat vaadetti. Ebinden gelenide yaptı. Tabii bu alanda dostları maocu Pekin yönetimi de onları yalnız bırakmadı.

CIA'nın maddi—manevi ve fiili çabaları sonucu Afgan gericileri bir örgütte bir araya getirildi. Karşı—devrimcilerden oluşan bu örgüte "Milli Kurtuluş Cephesi" ismi takılarak, başmada Beşir Zahriya getirildi. Daha sonra bu karşı—devrimci "cephe" yöneticileri ABD'ye davet edildiler. ABD'ye giden Sabatullah Moccedidi başkanlığındaki delegasyon, CIA tarafından ağırlandı, onlara CIA fonlarından yardım ayrıldı. Bir de, Amerika'da "Afgan Göçmenlerine Yardım Derneği"ni kurdular. Derneğin başına da, eski Afganistan büyükelçisi Theodor Eliot'u getirdiler.

Devam edecek

LI DIJÎ ÊRÎŞÊN SER GELÊ KURD DERKETIN WEZIFEKÊ MIROVATIYÊ YE!

Komita Birêvebirinêya Muwaqet a PSKT—Roja Welat belavokek bi zumanê Elmani neşir kir. Em wê belavokê vedigerin zumanê Kurdi û pêşkêş xwendevanên Roja Welat dikin.

Redaksiyona Roja Welat

Gelê me yê Kurdistan, ev sed hezar sale ku di bin zilm û tedayiyekê mezinda, ji bo parastina hebûna xwe, xeyseta xweya netewî berxwe dide. Koledarên paşverû û faşist yên ku welatê me di nav xwe da parve kirine, di berê da, daxwaza gelê me ya jiyana wek mirovî şikestine, iro ji dixwazîna veyekê bixistin. Ew ji bo veyekê, ji derê arikariya ku ji Emerikê, NATO'yê û destbrakên xwe yên paşverûyan distinin, usa ji piştigiriya hevdu dikin; hela, axa Kurdistanê ya ku di navbera xwe da parve kirine car caran ji hevra pêşkêşî dikin. Disa ji bo veyekê, peyman imze dikin, li şûna paktên ku hilweşiyane da, bi arikariya Emerikê va dixwazîna di nû da saz bikin. Ev serdagirtina dawî ya ku êrişê hebûna gelê me yê Kurdistanê dîke û ji bo ji "navêrakirina" veyekê, sefer û serdayînê diplomatî nîm û neyekê politikaya jenosidî ye.

Mirov û komelên ku aşiti û mafên mirovatiyê diparêzin!..

Ji 15 Tebaxê vîrd a sazûmanên Tirkîyê, Iraq û Iranê li ber çavê dinê, êrişên xwe li ser gelê me yê Kurdistanê bêperwariyê didomin. Serê van serdagirtinên nedîtî, dewleta faşistî ya Tirkîyê dikşîne.. Ordiya Tirkîyê, li Kurdistanê Tirkîyê dest bi

qirkirina gelê Kurd kir û evê yekê niha bire ser axa Kurdistanê Iraqê ji. Ali din ji, ji bo ku ordiya Tirkîyê êrişê biser Kurdistanê Iranê; dixwazîna veyekê bi sazûmana Iranê bîdin qebûl kirin.

Di bin van êriş û serdagirtinên da hetani iro bi dehan gundawî bombardumanan wêran man. Bi dehan gund hatin valakirin, bi sedan gundi bi darê zorê tên koçkirin. Bi hezaran mirovên me di bin lêdan û şikencan da bûhûrin û hatin girtin. Bi dehan ji hatin qetilkirin û disa ji bi sedan malan ji, ji ber zilm û tedayiyê xwe sîpartin şikeft û çiyayên bilind. Operasyon ji hên berdewam dikin.

Mirov û komelên ku aşiti û mafên mirovatiyê, diparêzin, meriyên ulmdar, parêzgerên mafên mirovatiyê, nivîskarên pêşverû, senetkar û meri û komelên rojnâmevan, eşkereyê ku, li dijî serdagirtin û êrişên van rejimên (sazûmanên) xwixwar û serdest derketin, bi hindakayî wezifekê mirovatiyê ye. Ji ber ku, li ser axa bav û kalan wek mirovan û usa ji bi aza jiyin, wek hemû gelên bindest, usa mafê 20 milyon netewê Kurdeji. Ji bodestxistina vî mafî, daxwazekê piçûk ji her car li bin navê "teroristiyê" hate pelçiqandin û dixwazîna bi-pelçiqandin. Bi rasti ji terorist, gelê Kurdistanê hêzên welat-

parêz ninin, terorist rejimên koledar û paşverû ne, bi taybetî cuntaya faşistî ya Tirkîyê bi xwe ye. Bi gora veyekê va, mirov û komelên ku algiriya azadî û mafên mirovatiyê dikin, li dijî veyekê û barbariyê bîdengi mayin, bi hindakayî vabeji, meriyên dixê navşik û ramanan. Bi veyekê va ji, em bang li we dikin ku, hûn arikari û piştigiriya xwe bi gelê me yê Kurdistanê hêzên wi yên pêşverû ra xurtir bikin; mirovqirkirîna (jenosidiyê) li Kurdistanê protesto bikin û li dijî arikariyên leşgerî ku bi van rejiman ra tên kirin, derkevin.

Gelên cinar û hêzên pêşverû!

Ev rejimên xwixwar, yên ku çavberdanê mal, can û heyînê netewî, yên gelê me yê Kurdistan, usa ji we dîşelînin, serdestî li we dikin û dixwazîna we ji bixenînin. Ev şerê li dijî gelê me, digije heta şerê muntiqeyî yê Behra Besrayê, usa ji dide nişandan ku wê di demekê kurt da ev muntiqe bibe kuçikekê şerekê dijwar û çetin. Şerekê usa, gelên muntiqê wê bixê nav talukê mezin, ji bo ortêrakirina veyekê, cara ewil pêvîste hêzên demokratîk û dijî-imperyalistî yên muntiqê refên xwe xurt bikin, bihevra tekoşinê li dijî dijmanan bimeşin. Disa ev yek, ji bo parastina heyin û destxistinê jiyaniyên gelên me û bi biratiyê udi şertê wek hevi da li cem hev jiyani ji beşekê daxwaz û tekoşina me ye. Gelê me yê Kurdistanê di binê agirê dijmanan da, di bin qirkirin û qetliamên giran da ji disa berxwe dide, ev berxwedana wi ji

beşekê vî şerî ye. Bi veyekê va, bi mîrani li dijî êrişên ser gelê Kurd derketin wezifekê di-

roki ye. Ali din ji, dek û dolabên (komployn) emperyalist û paşverûyan, yên ku gelên muntiqê tehdîd dikin pêvîste bîne eşkerekirin.

Yadin ji, ev tevgera jenosidî ya ku dewleta Tirkîyê ya faşistî serî lê dikşîne, wezifeyên giring di şerê hêzên pêşverû û gelên Tirkîyê. Cunta faşist a Tirkîyê ya ku li dijî Kurdistanê dest bi "sefera xaçîyan" kiriyê, êrişên xwe bi xwixwariyê û di bin pêlên şovenistî da dimeşîne; dixwaze welatê me ji daxwaza serdagirtina Behra Besrayê ra bîke rempa. Eva yeka him bi kêrê emperyalizmê, him burcuwaziya yekdesta Tirkîyê, him ji bi kêrê cunta faşistî tê. Ji ber ku, ew bi veyekê va, dixwaze paşiyê cepê (eniyê) biceribîne, aliyekî va gelê Kurd bide qirkirin, ali din ji, dardakirîna (idaman) bi dest da bîbûrine û operasyonên li dijî hêzên pêşverû ji pêşya bibe.

Eşkereyê ku, li dijî veyekê politikaya serîveni bîdeng mayin xwîna dide faşizmê, emrê wi dirêj dîke û ava êşa burcuwan zêtir dîke. Eşkerekirîna van ferên (planên) ixtidara faşistî, bi awakê biryari li dijî daxwaza wi ya şer derketin û piştigiriya gelê me yê Kurdistanê ra kirin wezifekê mirovatiyê ye. Eva yeka, disa wezifekê li dijî faşizmê derketinê ye ji. Piştigiriya xwe nişan bîdin!..

Komita Birêvebirinêya Muwaqet A PSKT—Roja Welat

Heval Mizer çu ser heqîya xwe

Heval Mizer di 22 ê Ilonê da li bajarê Stockholmê—Swêd— ji nav heval û hogirên xwe bar kir û çu ser heqîya xwe.

Mizer li Cizîrê, li gundê Qurdîsê di sala 1962 da hate dînin. Di bîstana pêşî li gund, yanavî li nehya Rîşmilê kuta kir. Piştî dibîstana navîn, çu Nîsêbinê û li wir di sala 1979 da gimnaziye (lisê) qedand. Di wan salan da tevgera şoreşgerî li Kurdistan, bi taybetî li wê hêlê di nav karker, gundi û xwendevanên da roj bi roj xurttir dibû.

Wi ji di wê demê da di nav tevgera şoreşgerî da ciyê xwe girt û

bû peyayekê doza Kurdistan.

Heval Mizer nav hevalên xwe da û di nava gel da di hate hezkirin. Ew ji ber karên xweyê siyasi, di sala 1979 da hate girtin û gelek ezyet û şikence lê hat kirin û şeş mehan li hepsa Mêrdînê girti ma.

Piştê ku ji hepsê hate berdan kar û barê xwe yê siyasi berdewam kir, heta 12 Ilonê 1980 yi. Dawî ku cuntafaşistî hukum bi dest xist, disa li wi gerian. Ji ber veyekê ew derbasi Kurdistanê Suryê bû. Qedereki çend mehan li wê derê ma û paşê hate Swêd.

Divê demê da nexweşiyekê xedar lê peyda bû û her çu nexweşî lê giran bû. Edî mîdaxela dixtor û hekiman nema fêde kir.

Nexweşiya xirab heval Mizer di xortaniya wi da, ew ji nav me bir. Bi mirina wi va gelê Kurdistanê neferekê doza xwe wunda kir.

Di 2 ê Çiriya Pêşîn (Oktobêr) da heval û hogirên wi, cenazê wi rêkirin Kurdistan, ciyê ku hatibû dînin.

Edî heval Mizer nema li navmê, lê em heval û hogirên wi, emê tim wi li bira xwe binin û tekoşina wi berdewam bikin.

MAMOSTAYÊ MEZIN CIGERXWIN ÇÛ SER HEQIYA XWE

Mamoste Cigerxwin di 22.10.1984'an da çû ser heqiya xwe. Meytê Seyda ji peytextê Swêd, bajarê Stockholmê şandin Suryê bajarê Qamişlo. Seyda li Qamişlo hat definkirin. Di merasîma definkirina Seyda da dora sed hezar insan beşdar bûn.

Ne hewceye ku em bêjin, li ser Seyda (jin, tekoşin û xebata wi) kûr û dirêj nivisandin ne tiştek hêsa ye û ji ali din va ji, di rûpelên rojnamê da ev tiştekî gelek zehmet e û mîmkun ji nîne. Di vê em dikarin bi kurtî ser wi binivîsin.

Navê mamoste Cigerxwin, Şêxmûs e, ew li Kurdistanê Tirkîyê, hêla Mêrdînê, gundê Hesarê di sala 1903 an da ji dê û bavekê feqîr hat dinê. Cigerxwin di biçûkiya xwe da bav û diya xwe hunda kir û sêwi ma. Seydayê tekoşer di nava xizani û nezaniyê da mezîn bû. Wi, di xortaniya xwe da paletî, erxatî, şivani û gavani kir. Şêxmûsê sêwi û gavan di 19—20 saliya xwe da dest bi xwendinê kir û bû feqî. Seyda, wextê zewicî 27 salî bû, di 28 saliya xwe da bû mela. Ew, di dema feqitiyê da çû Kurdistanê Iraq, Iran û Suryê geriya. Ji bo vê yekê, bi tevayî rewşa Kurd û Kurdistanê baş fehmkir. Pey şerê serhildana Şêx Seid da sala 1925, Seyda çû Kurdistanê Suryê û li Qamişlo bi cihbû. Cigerxwin, sala 1958 an da çû Iraqê û li Bexdayê di zanîngehê (univêrsîtê) da mamostetiya zimanê kurdi kir û di 1962 an da vegeriya Suryê. 1970 da çû Libnan, demek li wir ma. Seyda 1979 an da hat Swêd û li Stockholmê bi cihbû. Ji Seyda 7 zaro çêbûne, 5 qiz 2 zilam.

Seydayê Cigerxwin, di dema feqitiya xwe da dest bi xwendina efrandinên (eserên) hozanên Kurd ên here mezîn: Feqiyê Teyran, Melayê Ciziri û Ehemedê Xanê kir û gelek di tesira wan da ma. Van hozanên here mezîn di şîrên xwe da gora ş-rûtên wi zemani doza Kurd û Kurdistan nîvîsandibûn. Seyda ji ewladê Kurd bû, bi halê Kurdan baş dizanibû û roj bi roj xwendina xwe pêşda bir û wi ji dest bi şîeran kir.

Dewra xortitiya Seyda da Kurdistan di navbeyna welatên kolonyalist da bûbûn çar parçe. Li her çar parçên Kurdistanê da tuda û zilmekê nedîtî berdewam dikir, çend caran gund û çiyayên Kurdistanê hatin şewitandin, bi hezaran mêr û jin, zaro—ziç hatin kuştin. Bi kurtî, ji her awayî va ewreki reş danibûn ser Kurdistanê. Gelê Kurd di bin nîrê kolledari da belêz û perîşan mabûn. Van qetliam û hovitiyên nedîtî ji ali kolonyalistan va dihat kirin. Lê belê, dijminên gelê Kurd ne tenê kolonyalist bûn, di nava gelê Kurd da ji

axa beg û şêxên paşverûyên Kurd ji hevalbendên wan bûn, bi awaki dîn, evan tebeqên jorin ên Kurd bixwe dijmîne gelê Kurd bûn. Di binê van şertên giran da Cigerxwin derket meydanê, bi şûrê xwe yê tûj va êrişê ser wan kir. Cigerxwin ji nava hevireki xizm wek pola hatibûn hunandin. Bîngeha vi hevîrî bixwe, derd û kul û daxwazên gelê Kurd bû, sebeba ku gelê Kurd hewcedarê wî bû. Derd û êş, ax û zarên gelê Kurd, dil û kezeba Seyda kir bixwin, ji bo vê yekê Seyda navê xwe kir CIGERXWIN.

Ku em 7 diwanên Seyda di ber çav da derbasînin, emê bibînin ku helbestên (şîrên) wî bi kurtî di van waran da komdibin: Şîrên li ser zana, hozan û şairên Kurdan; şîrên li ser jiyin, ayin û rewşa Kurdan; şîrên li ser diroka şerê serxwebûna Kurdan; şîrên internasyonalî; şîrên li ser axa, beg û şêxên Kurdan; şîrên filozofî; şîrên evindari uhd...

Hozanê mezîn Cigerxwin, bi nivîsê xwe di warê edebiyat û çanda (kultur) Kurdi da ji xizmetekî gelek mezîn kiriye. Şîrên Seydayê mezîn, li çaralî Kurdistan da, di nav mirovên welatparêz, demokrat ên xwende û siyar da te xwendin. Di vî warî da ji Seyda, li her çar perçên Kurdistanê da bûye mamoste û rêberêki payedar.

Cigerxwin, wextê derdû kulên gelê Kurd haniye zimên, riya serxwebûn û azadiya gelê Kurd nişan daye, ew tim û hertim yekîti, dostani û piştgiriya gelê Kurd û Tirk, Erebi û Farsan pêşneyarê şoreşa gelê kiriye û di vî warî da ji Cigerxwin hozanekî here mezîn, şoreşger û internasyonalîst e. Mesele ew di diwana 4'an da (Ronak), di rûpelên 87—88 an da, di şîera li ser navê **ALEQEMŞE** da usa dîbêje:

(...)
Qata jêrî tirk û kurdi
Tevbirçî ne, tev zigurd
Divê ew dest bidin hev
Xebat bînin roj û şev
Bixan destê xwe ew dar

Herdu bîbin xwedi par
Yani bîbin du dewlet
Dostê hev bin du mîlet
Yek bin li hember neyar
Rojên pîr teng û dijwar
Qereqûşan bîkujin
Hingi herdu dîpijin
Bîbin dostê Rojhilat
Hew çêdîbin ev şewat.

(...)
Mamoste Cigerxwin, ne tenê li ser doza Kurd û Kurdistan nîvîsiye, lê wi li ser şerên gelên bîndestên ji bo serxwebûn û azadiyê şer kirine, ên çîna karkeran ku ji bo mafên çîni û doza sosyalîzmê tekoşin dane, li ser qetliam û şerên împeryalist û kapitalîstan, li ser aşîti, hevkarî û piştgiriya gelên karkerên hemû welatan û gelên bîndest nîvîsiye. Bi kurtî Cigerxwin ji Kurdistanê heya ni Filistinê, ji serketina tekoşina Elmanya Rojhilat heya ni şerê Qoreyê, ji şerê Vîyetnamê heya ni şerê reşkanî li Efrîqa û Emerîka Latîni nîvîsiye û deng û qirina xwe pêşi tevayî welatparêzan, xwendevanan, gundiyan, karkeran û çotkaran kiriye. Di van waran da ji Cigerxwin hozanekî gelek xurt û jêhati bû. Ji bo misalan em dikarin navên çend şîrên wî pêşneyariya xwendevanan bikin: Diyan—Bîyan Fû (li ser şerê Vîyetnamê), Mihriçana Berlinê (li ser serketina Elmanya Rojhilat ya sosyalîst), Peymana Tirk û Pakistan, Dêryasin—Têlzater (li ser qetliama Filistinê), Em naçin şerê Qora yê, Şîna Heval Stalin, Peymana Etlesî, Heval Pol Robson û hd...

Em dixwazin çend rêz ji şîera Heval Pol Robson derpêşê xwendevanan bikin. Gava em li vî şîera Seyda dinêrin, Seyda bi ş-rûtê diyalektîki pêşvaçûna gelan û civatan bi awakê zelal şanê xwendevanan dide, di cihanê da sinoran (tixuban) radike, cihanekî aşîti û wekhevî pêşnarê me dike, bi awakê dîn, di tevayî cihanê da avakirina sosyalîzmê şanê me dide:

(...)
Ey heval Robson,
Fermo em herin
Serbest bigerin
Bixun, binêrin
Bîbinin bîpîrsin
Zorker nemaye ji kê bîrsin
Sinor nemaneçî bîkin peseport
Dixweş û rûgeş
hemi keç û xort
Li vir xurini bixun hingivin
Li Mosko taştê, fravin li Çin,
Li Newyorkê şiv,
li London paşiv,
Ç reş çî sipî tev bîbin kiriv...
Firek bîdin xwe
em herin Merix
Destê xwe bîdin şêrin û Zelix
Zika riwê te mackî bîmuji
Tina dilê xwe bi te bîkujî
Bêje ezbenî, bêje ezbenî,
Jola dîkenî Zika dîkenî.
Dengê te ê xweş herkes dixwazi
Wi dengê şêrin...
Bêje ey heval, hevalê delal

Bi saz bî qêrin...
Bîmri kole dar, bîmri zordesti
Bîji azadi, bîji serbesti
(Ji Diwana 2'an—Sewra Azadi r.85)

Hozanê payedar, hosta û rêber mamoste Cigerxwin bi xebata xwe, tekoşina xwe û bîafirandinên xwe sertacekê gelê Kurd e. Ew ji, yek ji wan hozan û ronakbîrên mezîn ên cihanê ye. Mamoste Cigerxwin ne tenê dengê Kurd û Kurdistan e; Cigerxwin li Filistinê dengê Mahmûd Derwêş e, li Ispanyê dengê Fredrico Lorca ye, li Şiliyê dengê Pablo Neruda ye, li Sovyetê dengê Maksim Gorkî ye, li Yewnanê dengê Yanîs Rîtos e, li Ermenîstanê dengê Xaçatur Abovyan e, li Bolgarîstanê dengê Vasil Levski ye û li Tirkîyê dengê Nazîm Hikmet e...

Hozanê hêja Cigerxwin, serxwebûn û azadiya gelê Kurd, bi rêxistinî didit û ji bo vî bawerîya xwe ji, ew di nava Partiya Pêşverû a Demokratîkê Kurdî Suryê bi rêxistinî dixebitiya û ew endamê komîta merkezi ya Partiyê bû.

Seydayê mezîn Cigerxwin, ji despêka xebata xwe heya ni roja ku çavê xwe girt û çû ser dîlovanîya xwe, di rojên dijwar da, di bin tuda û zîlmê da, tîcarî xebata xwe, ji tekoşerîya xwe paş nema, hûstiyê xwe daneni, ala serxwebûn û azadiya Kurdistanê tim û tim bilind kir û pêştî bir. Ew tîcar bê hêvi nebû, ew bîwe kal bûbû, lê dilê wi wek dilê xortekî nûhati bu. Seydayê tekoşer, ronakbîrê mezîn, heya ni mirina xwe da, meş û civînên siyasi ku li Stockholmê çêdibûn, ew di tevan da beşdar dibûn, di cematê siyasi da dipêyivya, li ser serxwebûna Kurdistanê ditînen xwe digot. Lê em tiştek serbest dikarin bêjin ku, Seyda bi hesreta nedîtîya serxwebûn û azadiya Kurdistanê çû gorê. Lê hevîya me ewe ku, wê roj bê Kurdistanê de aza û serbixwe be, wê demê emê herin sergora Seyda û mîzîna serxwebûn û azadiya Kurdistanê bîdin Seyda, dê wê çaxê hêsa be Seyda li goristan.

Bi mirina Seydayê Cigerxwin, gelê Kurd hozan, ronakbîr, rêber û şoreşgerê xwe yê here mezîn wundakir. Doza gelê Kurd wê berdewam bike û ruhê hozanê here mezîn wê di doza Kurd û Kurdistanê da tim bîji.

Wek Seyda digot, wi 32 afrandin (eser) nivîsandiye. Ji van afrandinên wi 14 pirtûk hatne çapkirin, 18 afrandinên wi ji hin nehatne çapkirin. Di afrandinên wi ên ne çapkirî da 4 pirtûk li ser Dîroka Kurd û Kurdistan e, yê din ji serpêhatînen wi, çirok, werger û hwd. in.

Komîta Brêvebirî nê ya Muaget a PSKT—ROJA WELAT'ji PPKDS ra mesajekê serxweşiyê şiyand.

SINET Û ÇAND

Hatırladıkça seni anne

günlümün sonsuz derinliğine
uzanan özlemin
ve hasretin
çileden çıkarıyor beni
hatırladıkça seni anne

yokluğun ve yalnızlığım uzaklarda
derinden derine
işliyor kalbime
seni aradıkça gözlerim
kaç bahar geçti sensiz
yanlız doğanın kucagında
yaşamın kavgasında
dağların ötesinde ıssız ve karanlık
bir geceydi
ve gökyüzüne dağılan yıldızlar
diyer yandan sessiz ve serin
esen rüzgar

anlımdaki teri kurutup taa ciğerlerime
kadar iniyordu
bu amansız gecede bile
unutmadım seni anne.

işte yaşam dayatıyor
senden ayrılığımı
kaç bahar daha geçecek sensiz
kim bilir anne

bir hüznün bastı
beklenmedik bir anda
ayışığı kesen
kara bulutlar gibi
işte bizi birbirimizden koparan
bu kara bulutlar, anne

heparadım seni
ve sıcak sevgini
ancak böyle anlatabildim
sana olan SEVGİMİ anne

14—3—1983

Halil Roj (Ahmet Alkan)

Ez ku te birtinim dayê

hısret û hıza te
keri dıke dilê mın
dın û har dıbm ez
wextê ku te birtinim dayê
tinebûyına te û dûrbûyına min
liciyên dūr
kūr da dipirtine

dilê mın
wextê ku lı te dıgerım bı çavan

bê te çend buhar bûhûri
tenê dı koya tebieta da
şerê jıyanê da
lı pişt çıyan
şeveki
reş û teba bû
û belaw bûbûn stêr lı rûyê ezman
alı dın ji dıhat
bayekê hênık û nerm
zuwa dıkım xwehdanê lı eniya xwe
ew dıperıtine kezeba mın
dı vê şeva gran da ji
mın te bir nekir dayê

jıyan
mın dūr dıxe ji te
ki dızane
wê bibûre bê te hê çend buhar

xemek dı ser mın da gırt
nişkava
wek ewrên reş û tari
ku qut dıkın şewq û tava hıvê
yên ku me vedıqetınin ji hev
ev ewrên reş û tari ne dayê

tım gerıyam
lı te û hıza te ya germ
lê tenê usa karım
hıza dilê xwe ji te ra
şıro bıkıım dayê

14—3—1983

Xelil Roj (Ahmet Alkan)

Hikayat

İmamê Sextekar

II

Rêzan Berwar

İmam bı balekê xurt va guhdariya Kalê Perwiz dıkir. Kalê Perwiz ku gotina xwe qedand, êdi İmam famkır ku Perwiz û Kalê wi boçı hatine mala wi. İmam serê xwe hejand, hundırê xwe da ji, hesabê fen û zexeliya dıkir. Ew meriki çav vekırı usa ji xwedanê dek û dolaban bûn. Fenên wi wek fenên roviyê bû. İmam demekê dirêj bê deng ma. (Ew çax meriyên ku wi bıdiyana, wê ji xwe ra bıgotana: “ev çawa meriye ku usa ketiye nava fikir û ramanan”...) Nişkava serê xwe bıınd kır û berê xwe da kalê Perwiz:

“Başê, ezê ji Perwiz ra nıvıştek çêkım ku, tu gulek berbı wi nên, heke bën ji, bı saya nıvıştê wê cida bıbın xweli. Lê tışteki dın ji heye... Ez gava dınê va ketım e heyra vi tışti. Em bêjin ku bı saya nıvıştê gule lı Perwiz neketin, lê ku gulên Perwiz xılas bûn û tıfinga wi wek dar destê wi da ma... Paşê ji neyaran hat û wi dil gırtın. Ew çax wê çawa bıbe?”

Kalê Perwiz bı gotinên İmam varıcıfı, zer û zuwa bû. Dest û lêvên wi lerızin, gewriya wi tije bû û bı awakê nerm va peyivi:

“Qurban, ev tıştên ku tu dibêji qet nehata bûn hışê mın. Tu çıqas bı aqlı. Tu meriki ulmdari û pêviste dermanê vi derdı ji tu bıbini. Heke ji destê mın bıhata na çe işê mın

lı cem te hebû?”

Bıvêyekê va İmam disaxwe berda navramanan. Dı navê da demek bûhûribûn ku, İmam lı ciyê xwe rabû û ber bı pacê çû. Pırtukkek ji ref hani xwarê û hate disa lı ciyê xwe rûhnışt û di nav rûpelên pırtukê da lı ciyek geriya. Bê dengiyekê bıtırs û lertz dı otaxê da hukım dıkir. Tenê vıze vıza mêşan dıhat guhên meriyan. İmam disa ji ciyê xwerabû, pırtukê dani ciyê wi û ji Kalê Perwiz ra got:

“Belê... Ezê ji vê tışti ra ji riyek bıbinım. Nıvıştekê dın ji ezê ji bo vê yekê çêkım. Wextê ku, êsir bıkeve dı cida ji êsiriye xelas bıbe... Lê ez evê nıvıştê ji herkesi ra çênakım. Qımetawê gelek gıran e. Tu fam dıki ez çı dibêjim?”

Kalê Perwiz serê xwe hejand:

“Belê, İmamê mın, ezbaş famdıkım. Ji bo vê yekê ezê xelatekê mezin ji te ra diyari bıkıım. Meraqê vi tışti qet neke!”

Bıvêyekê va keyfa İmam hat, nişkava ciyê xwerabû, pırtukan ji refanı xwarê û şunda dest bı nıvisandinê kır. Zıvırı ji Kalê Perwiz ra got:

“Ezê du nıvıştê ji Perwiz ra bınvısinım. Yekji bo gule berbı winên, ya dın ji, gava êsir bıkeve, ewê çawa ji êsiriye bıfıtıle.”

İmam nıvıştên xwe nıvisand û bı kūr—dı-

rêj, pêş heta paş ji perwiz ra qal kırku dışer da çawan bıke. Disa tembiya lê kır ku, nıvışta “diji—gulan” têke stuyê xwe, ya dın ji paşla xwe da xweyi bıde kırın. Hewce nebûn ku, İmam tembiya, dızı hêştına vê yekê lı wan bıke, ji ber ku dewran dı destê “ımaman” da bûn.

Kalê Perwiz xelata İmam da, xatır jê xwestın û bı keyf û hız zıvırın mala xwe.

Dı navê da demek derbaz bûbûn. Rojek xeber şıyandın pey Perwiz ji. Edi “roja wi ji hatbû”. Wi ji gırtın bıne çek. Perwiz bı er-tiş (leşger). Dı wê demê da Xumeyni yê te-cal lı ser axa Kurdıstanê dest bı şerekê gıran kırıbû. Betalona (mufreza) ku Perwiz ji dı navê dabûn şandın ser Kurdıstanê. Mıfreze pır caran lı dewriyê dıgeriyan. Ewê roja dawıya mehna Nısanê bûn ku, peşmerge û er-tişên Xumeyni lı rasti hev hatın û dest bı şer kırın.

Perwiz dışer da gelek tırısıya, lê wextê ku tembiyê İmam hate bira wi, ji tırsa mıırınê bı hundıkayibe ji xılas bû. Lı dor hêla xwe nıhêri, hê dengê tıfıngan sar nebûbûn. Wı ji hema berê tıfınga xwe da ruyê ezman û hemû gulên xwe bı tewşê, berbı hewa avêt. Wextê dengê tıfıngan êdi sar bû, ew ji cida ji peykevırê derket û destê xwe bıınd kırı û wek êsiri xwe sıparte Peşmergan.

Dumahik heye

Roja Welat yayınlarını satan, dağıtan arkadaşlarımıza yönelen oportünist saldırılara, 3 Kasım 1984 günü F. Almanya'nın Köln kentinde bir yenisi eklendi. Roja Welat'ı satan arkadaşlarımıza saldırıldı. Gazetemizin satışı engellenmek istendi. TKSP-ROJA WELAT bu provakatif saldırıyı yayınladığı bir bildiri ile protesto etti. Bildiriyi okuyucularımıza sunuyoruz.

Roja Welat Redaksiyonu

DEMOKRATİK KAMUOYUNA

TKSP içinde boyveren sağ ve sol kanatların açık mücadelesine sahne olan son **ikibuçuk** yıllık dönemde, sayısız oportünist komplo, tertip ve provakasyonlarla karşı karşıya kaldık. İğrenç bir dedikodu mekanizması eşliğinde sürdürülen bu saldırılar, zamanla ideolojik-politik mücadelemizi engellemeyi, onu rayından saptırmayı hedefleyen planlı ve fiili saldırılara dönüştürülerek geliştirildi, geliştiriliyor. İşte bu saldırılara, 3 Kasım 1984 günü F. Almanya'nın Köln kentinde bir yenisi eklendi. TKSP sağ kanat oportünizm ince düzenlenen "parti gecesi"ne, davetiye satın alarak içeri giren bir arkadaşımızın geceyi izlemesine mücade edilmedi ve dışarı çıkarıldı. Daha sonra -gecenin bitimi sırasında- dağılıp, dağılan kitleye Roja Welat'ı satmak isteyen 5 yoldaşımıza karşı sopalı bir saldırıya girişildi. Sorumlu ve görevlilerin öncülük ettiği oportünist saldırıya 100'e yakın insan katıldı. Yoldaşlarımızın gazete satmaları engellenmek istendi ve iki yoldaşımız ağır biçimde yaralandı.

Yurtsever, demokrat insanlar, İlerici ve devrimci örgütler!

Bilindiği gibi, devrimci güçler cephesindeki hesaplaşma devam ediyor. Yaşanan kriz derinleştikçe, sürece ivme kazandırmayı hedefleyen gelişmelerle, onu geriye döndürmeyi amaçlayan yönelimlerin çatışması daha bir belirginleşiyor. Bu acımasız çatışma ortamında, örgüt içi ve örgütlere karşı sorunların ideolojik mücadele ve politik dostluk zemininde çözümü her zamanınkinden daha fazla önem arz ediyor. Zira devrimci görevlerin soysuzlaştırılmak istendiği günümüzde, örgüt içi ve örgütler arası mücadelede başvurulan bilim dışı "çözüm" yöntemleri, bir bütün olarak devrimci hareketi tehdit ediyor, bunalm sürecini derinleştiriyor. Bu bakımdan devrimci sürece ket vurankomplocu, makyavelist, zor ve şiddet gibi "mücadele" yöntemlerine karşı savaşı yükseltmek, ilkesiz, fırsatçı tavır ve davranışları açığa çıkarmak gerekiyor.

İşte sözkonusu saldırı, bu anlamda yeni ve ilginç bir örnektir. İlginçtir, çünkü saldırı, başkalanna "demokrasi" dersi

vermeye kalkışan, hatta PKK olayında görüldüğü gibi "demokrasi" adına eylem birliklerini dinamitleyen TKSP oportünist yönetiminin maskesini bir kez daha düşürmüştür. Dahası onun, örgüt içi ve örgütler arası ilişkilerde işine geldiği zaman demokrasi havarisi kesildiğini; varlığını, statükosunun korunmasını tehlikede gördüğü zaman da zora, şiddete başvurmakta, burjuva baskı ve saldırılarını aramadığını göstermiştir. Çünkü saldırı, kendiliğinden gelişen bir olay değil, ideolojik-politik çalışmamızı engellemeyi, Roja Welat'ı susturmayı ve kaynayan kazana dönüştürme Parti tabanı nezdinde hedef şaşırtmayı hedefleyen örgütlü bir olaydır. Dolayısıyla "bardağı taşıran son damla" niteliğindedir.

Bu nedenlerle, tüm yurtsever, demokrat insanları, ilerici ve devrimci örgütleri, bu ve benzer olaylara kaynaklık eden anlayışlara karşı mücadeleye çağırıyor; bundan böyle ideolojik-politik çalışmamızı hedefleyen baskı ve saldırılar karşısında meşru savunma hakkımızı kullanmak durumunda olacağımızı belirtmeyi

sorumluluğumuzun bir gereği sayıyoruz.

Yiğit parti militanları!

Oportünist komplo, tertip ve likidatörlükle Parti tarihimizi tersyüz etmeyi hedefleyen TKSP yönetici kışkırtıcı, artık direksiyona hakim olamıyor. Parti gerçeklerinin kadrolar ve kitleler nezdinde bilince çıkarılması oportünizmin açmazını daha da derinleştiriyor ve onları hırçınlaştırıyor. İşte, TKSP-Roja Welat hattını hedefleyen saldırıların çığrından çıkarmasını temel nedeni budur. Bu saldırılarla, kırılan oportünist yasakların yerine Parti militanları birbirine kırdırılarak yeni kin ve düşmanlık duvarları örülmek isteniyor. Ve bu iş için bir kısım oportünist uşaklar ve bazı besleme unsurlar araç olarak kullanılıyor.

Fedakar Parti militanları, bugün, bir günde ve kolay gelmedi. Oportünizmi köşeye sıkıştıran ortak mücadelemiz zorlu bir savaşın ürünüdür. Ve bu onurlu mücadelemizin saptırılması üzerinde çok yönlü oyunlar oynanıyor. Oportünist ve makyavelist oyunların boşa çıkarılması, tarihsel bir görevdir. Bu devrimci görevlerin üstesinden gelinmesi halinde, gelişecek olayların sorumlusu bizler değil, oportünist yönetici klik olacaktır. Çünkü oportünist yönetimin yönlerdirdiği saldırılar karşısında susmayı tercih etmenin anlamı budur. Oportünizmin günahlarını paylaşmayın!..

**TKSP-ROJA WELAT
Geçici Yürütme Komitesi**

EKİM DEVRİMİ VE ULUSLARARASI ÖNEMİ

L.Polat

1917 Ekim Devrimi 67. yılını doldurdu. Ekim Devriminin bu güne dek süre gelen tarihi, bu devrimin temel özelliklerinin, yalnız Rusya'ya özgü olmadığını, tersine Dünya devriminin karşı karşıya bulunduğu karmaşık sorunların köklü çözümüne yeni perspektifler getirdiğini göstermiştir. Bu bakımdan, Ekim Devrimi, salt "ulusal çerçevede içinde" kalan bir devrim değil, uluslararası çapta (yani dünya çapında) bir devrimdir. Ve o'nu uluslararası özellikleriyle birlikte kavra-

mak mümkündür.

Ekim Devrimi öncesinde görülen kurtuluş hareketlerinde, sömürü, sürekliliğini koruyor, sadece iktidar sömürücüler arasında el değiştiriyordu. İngiltere, Fransa (Paris komünü hariç) ve Almanya'da görülen bu tip devrimlerden tamamen farklı bir öze sahip olan Ekim Devrimi, sömürü ve baskının davasını değil, insanın insan tarafından sömürülmesine son vermeyi, sömürücü sınıfı ortadan kaldırmayı, toplumun en devrimci sınıfı olan proleter-

yanın iktidarını kurmayı ve giderek sınıfsız toplumu örgütlemeyi hedefliyordu. Ekim Devriminin zaferi, dünyanın en büyük kapitalist ülkelerinden birinde, emperyalist burjuvaziye bozguna uğratılması ve burjuva devlet aygıtının parçalanarak onun yerine proleterya diktatörlüğünün kurulmasının mümkün olduğunu gösterdi. O'nun proleterler devrimler çağını başlatan bu özelliği, uluslararası planda her devrimin temel sorununun, politik iktidar sorununu olduğunu tartış-

masız bir biçimde ortaya koydu. Böylece o, devrimci teorisinin, işçi sınıfının tarihsel misyonuna ve onun partisinin zorunluluğuna ilişkin görüşlerin doğruluğunu pratikte kanıtladı ve leninist parti öğretisinin sosyalist devrimde subjektif faktörün belirleyici bir öğesi olduğunu gösterdi.

Ekim Devrimi, Rus proleteryası ile ezilen ve sömürülen halkların özgür iradeye dayalı birliğini gerçekleştirerek "halklar hapishanesi" olan Devamı sayfa 15'de

**ROJA
WELAT**

KARKERËN HEMÛ WELATAN Û GELËN BINDEST YEKBIN!

Navnişan: Postfach 360103
85 Nürnberg 36 BRD

Şerfên abone: Bo 6 mehan 10,
Sali 20 DM

Yazışma adresi:
Postfach 360103, 85 Nürnberg 36 BRD

Abone şartları: 6 aylık 10,
Yıllık 20 DM